Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 174 (2176) ♦ Вівторок, 21 вересня 1999 року ♦ Ціна договірна

Ми не маємо права втрете помилитися

Таку думку висловив Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко під час зустрічі з робітниками акціонерного товариства «Кременчуцький завод коліс» у ході робочої поїздки на Полтавщину. Як уже повідомлялося, з 15 по 17 вересня Олександр Ткаченко відвідав Пирятинський, Лохвицький, Гадяцький, Диканський райони, а в обласному центрі зустрівся з головами місцевих рад, активом області. У містечку Ірклієві Черкаської області Олександр Ткаченко відвідав новозбудований храм.

Треба зазначити, повсюдно йшла відверта, відкрита розмова про цьогочасні проблеми. А на Полтавщині, як і всюди, вони ті самі: затримка з виплатами зарплат і пенсій, падіння виробництва, безробіття. Як наголосив Голова Верховної Ради у розмові з журналістами в Лохвиці:

— Ці запитання дають мені підстави зробити висновок: усі регіони охоплені економічною бідою і треба вживати рішучих заходів, щоб її подолати.

(Закінчення на 2-й стор.).

Нарада

Про борги знають усі: від аналітика до домогосподарки

Інформації про діяльність уряду з погашення заборгованості у виплатах заробітної плати та пенсій, а також про внутрішній та зовнішній борг України — питання, які розглядатимуться під час дня уряду у Верховній Раді України сьогодні. Про це йшлося на нараді голів комітетів, депутатських груп і фракцій, яку провів Голова Верховної Ради України Олександр Ткаченко. Попередньо обговорювався режим розгляду питання про внутрішній та зовнішній борг України. На переконання віце-прем'єр-міністра України Сергія Тигипка, проблему зовнішнього і внутрішнього боргу доцільно розглядати в закритому режимі. І річ не в тім, щоб приховати суми боргів від народу України.

Про ці борги відомо всім: від фінансового аналітика до домогосподарки.

(Закінчення на 4-й стор.).

21 Вересня

✔ 19 р. до н. е. Помер Вергілій, римський поет, автор «Енеїди».

✔ 1648 р. Козацькі полки взяли фортецю Кодак на Запоріжжі.

✔ 1832 р. Помер Вальтер Скотт, шотландський письменник.

✔ 1904 р. Народився Р. Чаговець, український біохімік.

✔ 1993 р. Верховна Рада України задовольнила прохання Л. Кучми про відставку і звільнила його від обов'язків Прем'єр-міністра України.

Спроба забезпечити гласність

Дев'ятеро кандидатів у Президенти України вчора підписали угоду про спільну участь у громадському оприлюдненні результатів підрахунку голосів на президентських виборах. Восьмеро кандидатів — Олександр Базилюк, Микола Габер, Юрій Кармазін, Євген Марчук, Олександр Мороз, Володимир Олійник, Олександр Ржавський та Олександр Ткаченко — поставили свої підписи під цим документом на зустрічі тимчасової спеціальної комісії ВР з питань забезпечення виборчих прав громадян під час виборів Президента.

Петро Симоненко свій підпис залишив ще зранку, перед від'їздом у відрядження. Угода передбачає, що спільними зусиллями кандидатів у Президенти і парламентської комісії буде створено спеціальний комп'ютерний центр для спостереження за перебігом виборів. Це, на думку кандидатів, зможе гарантувати прозорість виборів.

(Закінчення на 4-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У номер

Динамічно, конструктивно, взаємовигідно

Заступник Голови Верховної Ради України Віктор Медведчук зустрівся із заступником Голови Сейму (парламенту) Латвійської Республіки Гундарсом Боярсом.

«Наші відносини мають динамічно-конструктивний характер», — заявив під час розмови Віктор Медведчук. За його словами, цьому сприяє і правова база між двома державами, і активна підтримка Латвією України у міжнародних організаціях, зокрема ПАРЄ. Щодо економічного аспекту співробітництва сторони відзначили: потенціал досить непоганий — деякі латвійські компанії вже активно співпрацюють з українськими підприємствами. Заступник Голови ВР висловив сподівання, що міжпарламентські відносини сприятимуть створенню всіх необхідних умов для всезагального співробітництва.

Гундарс Боярс погодився з оцінкою Віктором Медведчуком рівня двосторонніх відносин: «Справді, наші відносини дуже хороші». Він висловив сподівання, що взаємовигідна робота розвиватиметься й надалі.

У кризи настала криза

Учора на одному з найбільших нафтопереробних заводів України ВАТ «ЛиНОС», що в Луганській області, поновлено виробництво. Підприємство з потужністю переробки 18 млн. тонн сирої нафти на рік 1999 року було завантажене лише на 4 відсотки. Початок роботи «ЛиНОСу» дасть змогу збільшити обсяг промислового виробництва області, що сприятиме поліпшенню економічної ситуації в регіоні, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Дагестанський синдром 4

Голод-холод, де ти був? Невже ти нас не забув? 6—7

Виборець радить кандидатові в Президенти

Що ми, жінки, найбільше поціновуємо в чоловіках? Порядність, мужність, вірність, розум, інтелігентність. Всі ці риси, притаманні Олександрові Олександровичу Морозу, є визначальними, як на мене, і для керівника держави.

Хіба можна такою людиною не захоплюватися, не бажати їй перемоги, подальших успіхів у розбудові держави? А щоби все справдилося, пораджу Олександрові Олександровичу: більше активності у проведенні передвиборної кампанії, більше наполегливості, якнайбільше зустрічей із виборцями! Після кожної з них, переконалася сама, люди мовби заново відкривають для себе Мороза — державного діяча з рисами, які так імпонують усім нам. Ті виборці, з якими Ви, Олександре Олександровичу, хоча б раз зустрінетеся, поговорите, обов'язково повірять Вам, підтримають Вас, підуть за Вами. І всім своїм рідним, знайомим порадять: Олександр Мороз — то наш єдиний шанс порятувати самих себе, нашу країну.

Людмила РУДАС, музикант (тимчасово не працює), мешканка Одеси.

Врожай-2000

Сіяти чи не сіяти?..

А якщо сіяти, то чим? І де взяти пально-мастильні матеріали? Саме ці питання непокоять нині аграрників Херсонщини. Щороку в області скорочується клин озимих. Якщо цьогорічний врожай передбачали зібрати із 700 тисяч гектарів, то нині планують покласти зерно в грунт на площі тільки 550 тисяч гектарів.

Оптимальні строки сівби для таврійських полів — до кінця вересня. Господарства області впорали лише 75 відсотків озимини. Серед кращих — Генічеський, Горностаївський, Нововоронцовський райони. Водночас в Скадовському, Бериславському та Іванівському районах під озимину підготували лише від третини до половини площ.

P.S.

❍ В Антрациті Луганської області у підвалі 5-поверхового будинку знайдено саморобний вибуховий пристрій.

❍ На Жидачівському целюлозно-паперовому комбінаті (Львівська область) запрацювало перше в країні підприємство з виробництва паперових мішків.

❍ У Дніпропетровську відбулося І Всеукраїнське свято вина.

Заборгованість у зарплаті вчителям за 1996—1998 роки зменшилася за останні 10 днів на 6,3 млн. гривень

У номер

✔ Київ

До відома народних депутатів України

Шановні народні депутати України!

V засідання Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів «Парламент» у Верховній Раді України відбудеться 23 вересня 1999 року о 18.30 в актовому залі Будинку комітетів Верховної Ради України по вул. Банковій, 6/8.

Порядок денний:

1. Про розвиток вітчизняного автомобілебудування та законодавчого забезпечення його розвитку.

2. Про затвердження порядку денного VI засідання Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів «Парламент» у Верховній Раді України.

✔ Москва

У столиці Росії був, але говорили про інше

Кандидат у Президенти України, лідер Соціалістичної партії Олександр Мороз на прохання агентства «Інтерфакс-Україна» розповів, що його переговори днями в Москві з лідером російських комуністів Геннадієм Зюгановим, мером Москви Юрієм Лужковим і Костянтином Затуліним були відверті, конструктивні та доброзичливі.

Попри те, що ці лідери представляють різні політичні сили, їх об'єднує опозиційність до нинішнього режиму, зазначив О. Мороз. «Тому однією з тем переговорів був аналіз нинішньої політичної ситуації і шляхів подальшої співпраці після того, як ми визначатимемо політику держави», — сказав він.

Відповідаючи на запитання журналістів, О. Мороз підкреслив, що під час переговорів з Г. Зюгановим «не було навіть натяку на те, щоб він впливав на позиції українських комуністів». «Бо це, по-перше, неможливо, а по-друге, це було б непристойно з мого боку — вести розмову в такому контексті», — додав він.

✔ Дніпропетровськ

Переслідується газета

Минулої суботи на дніпропетровський корпункт «ГУ» не надійшов черговий номер місцевої газети «Днепровская правда». З'ясувалося, що він зовсім не побачив світ. Нібито друкарня в Нікополі через якісь причини відмовилася тиражувати газету. Коли враховувати, що ще раніше «Днепровку» раптом відмовилася друкувати дніпропетровське видавництво «Зоря», яке явно має незавантажені потужності, то це справді навертає на роздуми. Теперішня провина газети полягає, очевидно, в тому, що вона вмістила нотатки двох довірених осіб кандидата в Президенти Олександра Мороза, потім — інтерв'ю з керівником регіонального штабу його підтримки, а насамкінець ще й передрукувала з «Голосу України» передвиборну програму Олександра Олександровича.

Ото й уся причина переслідувань. Чи не так?

✔ Фотофакт

До виборів Президента України залишився 41 день. А отже, представникам кандидатів на посаду Президента потрібно надати якнайбільше інформації виборцям про можливого майбутнього гаранта Конституції.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Ми не маємо права втретє помилитися

Під час робочої поїздки на Полтавщину, місто Гадяч

(Початок на 1-й стор.).

У Пирятині на зустріч з керівником парламенту зійшлося, здавалося, усе місто — у будинку культури яблуку ніде впасти. Чимало людей зібралося і на площі. Слухають Олександра Ткаченка і жаліються на життя:

— Обманули нас у 1991 році: обіцяли заможне життя, а нині... Пани... На двох одні штани.

Людей можна зрозуміти. Ще дорогою до будинку культури розговорилися з колишньою вчителькою. У сорок гривень обходиться їй природний газ, а пенсія — мізерна. Нема за що жити. Але не за себе побивається старенька — за доньку, яка обрала таку саму професію. Зарплата нині у школі — 115 гривень, а за однокімнатну квартиру треба заплатити половину заробленого.

І таке не лише в Пирятині, але й у решті населених пунктів, у яких побував Олександр Ткаченко. І навіть у благополучнішому Кременчузі Голова Верховної Ради вислухав чимало скарг.

Але найбільше скарг довелося вислухати від селян. Особливо поблизу урочища Шумейкове, про що ваші кореспонденти уже розповіли у своїх репортажах.

Де ж вихід із цієї складної ситуації? Олександр Ткаченко впевнений: вихід є. Він — у програмі Національного відродження України, розробленій народними депутатами і науковцями. На його думку, її реалізація дозволить доволі швидко подолати наслідки економічної кризи. Отож потрібна політична воля і новий господар країни.

У ході поїздки Голова Верховної Ради висловив низку інших думок щодо суспільно-політичного життя країни.

Про Президента України

На його думку, Леонід Кучма — хороша людина, але цієї якості надто мало, щоб стати державним діячем, господарем країни.

— Можливо, він був хорошим інженером і хорошим директором заводу. Але ж керувати країною — не ракету будувати.

На жаль, вважає Олександр Ткаченко, Леоніду Кучмі не вдалося сформувати команду, чітко визначити стратегічну ціль. Він не зрозумів, що економіку треба розвивати не за рахунок іноземних кредитів, а спираючись на власні сили.

Тому, переконаний Голова Верховної Ради, Леонід Кучма повинен покаятися перед народом і не брати участі у президентських виборах.

На думку Олександра Ткаченка, сьогодні надто рано казати про скорочення повноважень глави держави. Перехід до парламентської республіки можливий лише за умови економічної стабільності.

Про Верховну Раду

Олександр Ткаченко вважає: нинішній склад парламенту — «сконцентрований згусток інтелекту». Кожен четвертий народний обранець — кандидат або доктор наук. У ньому нині працюють колишній Президент, 22 міністри, інші люди, які займали високі посади.

Голова ВР зазначив, що звинувачення, які висуваються нині на адресу парламенту з боку президентського оточення, — безпідставні. Особливо з приводу низки відхилених указів. «Адже дві третини указів були видані в останні півтора місяця, — зазначив Олександр Ткаченко. — Хіба Президент раніше не знав, яке складне життя? Не можна весь час обманювати людей. І той прем'єр не такий, і той. А тепер не такою стала Верховна Рада».

Окрім того, Олександр Ткаченко вважає, що двопалатний парламент — для федеративної держави, а не для України.

Про вибори глави держави

— Коли Прем'єр-міністр заганяє у «Злагоду» під загрозою звільнення з роботи чи зняття з посади — це антиконституційно, антидержавно, — наголосив Голова Верховної Ради. — Конституція чітко визначила, що кожна людина має право на власне волевиявлення. І вказувати: кому до якої партії вступати, за кого голосувати, — означає гвалтувати народ.

Олександр Ткаченко також зазначив, що «гвалтує не так Президент, як його оточення, яке розвалило економіку і боїться відповідати за скоєне». Він розповів, що в усіх областях, де він побував, люди на зустрічах говорили: об'єднайтеся, ліві і праві, щоб не допустити повторного обрання Леоніда Кучми.

Тому й об'єдналися у «канівську четвірку» кандидати у Президенти Євген Марчук, Олександр Мороз, Олександр Ткаченко та Володимир Олійник.

Про Чернечу гору

— Це — найвища, духовна гора України, адже там спочиває батько і духовний наставник України Тарас Шевченко, — сказав Голова Верховної Ради.

Про засоби масової інформації

Олександр Ткаченко висловив думку, що нинішнього монстра — правлячий режим, який «прибрав до рук і економіку, і силові міністерства, і четверту владу», — певною мірою породили і журналісти. Адже у попередні роки вихвалявся кожен крок глави держави і паплюжилися усі ті, хто опонував Леоніду Кучмі.

Натомість ті засоби масової інформації, які намагалися сказати правду, закривалися з веління виконавчої влади. Нині тиск на ЗМІ посилюється. А тому Олександр Ткаченко запропонував журналістам: «Об'єднайтеся, і Верховна Рада вам допоможе».

Про мафію

— Це — система державного управління, яка об'єдналася з кримінальними кланами, — сказав Олександр Ткаченко.

Про себе

— Я нікому не намагався сподобатися, — таку характеристику дав собі Голова Верховної Ради під час розмови з журналістами у Кременчузі.

***

І насамкінець. У Полтаві під стіни будинку, де проходила зустріч Голови Верховної Ради з обласним активом, хтось привів з десяток молодих хлопців з плакатами на підтримку діючого глави держави. Ми спробували познайомитися з хлопцями ближче. Однак окрім того, що вони студенти місцевого сільгоспінституту, а батьки у колгоспі давно забули про гроші, нічого більше довідатися не вдалося. Понад те, жоден з них не належав ні до якої партії. На всі запитання відповідали завченими фразами, що вони хочуть ринкової економіки і не хочуть шептатися на кухні, як це було, мовляв, десять років тому. І невтямки було цим двадцятидворічним хлопцям заглянути у святці, адже буквально за тиждень до цього своє десятиріччя відзначив Народний рух України.

Але одному з нас пригадалася така зустріч тижневої давності на Рівненщині. На прохання представитися юнак відповів:

— Прізвища не скажу.

— Боїшся?

— Боюся, і правди не скажу...

Коментарі у таких випадках, кажуть, зайві, але нам видається, що ті, хто змушує молодих людей кривити душею, так само складають і рейтинги кандидатів на президентство.

Григорій ГРИНЬ, Лідія ТИТАРЕНКО, Володимир КОРОЛЮК.
Фото Миколи БЕЗНОСА.

Хто в рейтинг вірить, той себе поважає

Репліка

У Луцьку Леонід Кучма щиро зізнався: його перша президентська виборча кампанія 1994 року не йде в жодне порівняння з нинішньою за розпалюванням пристрастей. «Леонід Макарович не вважав мене серйозним суперником і взагалі не дуже серйозно займався виборчою кампанією». Сам Леонід Данилович до цієї важливої справи ставиться серйозно, кому ж хочеться повторити долю Леоніда першого? Хоча суперників, як і пан Кравчук, не переоцінює: на думку нинішнього Президента, жоден із них не дотягує до його високого рейтингу. Так собі, маловиразна шеренга кандидатів, у якій навіть перевагу надати немає кому.

Хто з 15 найсильніший, Леонід Данилович дозволив визначити журналістам. Опираючись на величезну кількість інформації і статистичних даних, вважає пан Кучма, нам це зробити зовсім не важко. І справді — в чому проблема, якщо опиратися на ті рейтинги, котрі тішать серце самого Президента, в котрі свято вірить, як у власну безальтернативність. Хай «доброзичливці» сумніваються, а він собі ціну знає.

Глава держави виступив перед волинянами не тільки як тверезий політик, а й дбайливий господар: «15 кандидатів — це занадто, в тому числі і з економічної точки зору». Звичайно, з цієї самої «точки» один кандидат — і ми знаємо хто — набагато дешевше, якщо не згадувати, чим обернулося для економіки його президентство. Тонкий такий нюансик...

Хоча державних грошей і шкода, пан Президент за те, щоб вирішити проблему фінансування Центрвиборчкому. Щоправда, збільшення Верховною Радою коштів на виборчу кампанію не зовсім сподобалося «щедрому» «кандидату номер один»: він навіть спробував накласти вето на «марнотратство» парламентаріїв. Але не вдалося. І тепер Леонід Данилович може на законній підставі дбати про добробут Центральної та дільничних виборчих комісій. Хто ще про них згадає, як не він?

Якщо з фінансами дійшли «консенсусу», то в іншому питанні Леонід Данилович залишається на принциповій позиції: можливість паралельного підрахунку голосів у штабах кандидатів пана Кучму не надихає. Зовсім! «Є закон, і треба діяти тільки відповідно до нього», — відрубав наш основний «законник». І справді, з таким гарантом правило «Довіряй, але перевіряй» ображає наші лояльні до Президента серця.

Звичайно, не обминув увагою Л. Кучма і «канівську четвірку» та «дует»: Костенко — Онопенко. Не зрозуміло Леоніду Даниловичу, хто з цих двох «користується більшою повагою». Не зрозуміло, і Бог з ними. Головне, ми знаємо, хто «користується повагою» в самого Президента: недаремно він рейтинги читає...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

ТЕЗИ ПРОГРАМИ КАНДИДАТА У ПРЕЗИДЕНТИ УКРАЇНИ КАРМАЗІНА ЮРІЯ АНАТОЛІЙОВИЧА

ЮРІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ КАРМАЗІН

Народився 21 вересня 1957 р. в м. Звенигородці Черкаської області, українець, одружений, має двох дочок. Закінчив з відзнакою Одеський держуніверситет.

З 1980 р. служив у органах прокуратури: помічником прокурора району, області, заступником спецпрокурора, з 1985 р. — прокурором Приморського району м. Одеси. 1993 року Верховною Радою України обраний суддею обласного суду.

Обирався депутатом Одеської облради та двічі — районної ради. З 1994 р. — народний депутат України. Голова слідчої комісії у справах концерну «Бласко», голова Комісії Верховної Ради України з вивчення політико-правової ситуації в Автономній Республіці Крим.

У 1998 р. вдруге обраний народним депутатом України. Голова Комітету з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності та боротьби з організованою злочинністю і корупцією. Заслужений юрист України, Почесний працівник Прокуратури України, голова Партії захисників Вітчизни.

У разі обрання Президентом України втілюватиму в життя найважливішу для Народу України програму виводу Батьківщини з кризи. Переконаний, що головне в нашій складній ситуації — це негайне особисте, але грамотне втручання Президента України у розв'язання найважливіших питань. Я бачу такі першочергові завдання:

Перше. Особиста співпраця з Верховною Радою України, де я без посередників відстоюватиму прийняття законодавчих актів, спрямованих на припинення безробіття, розвиток вітчизняного товаровиробника, зниження податкового тиску, відновлення соціальних гарантій населенню. Промислові підприємства зможуть стати на ноги, якщо платитимуть один-єдиний податок на прибуток, а український селянин — лише податок на землю. Наповнення бюджету країни здійснюватиметься не за рахунок роздягання громадян і підприємств, а, як це прийнято в усьому світі, — за рахунок акцизних зборів з алкогольних, тютюнових виробів, бензину, тобто товарів, які не є продуктами першої необхідності. На товари першої необхідності, включаючи енергоносії, буде введено державне регулювання цін. Це дасть можливість реально наповнити Пенсійний фонд і профінансувати медицину, освіту.

Друге. Розв'яжу проблему забезпечення держави енергоносіями та зменшення цін на них шляхом завершення будівництва нафтотерміналу, розробки і освоєння вітчизняних родовищ нафти, газу, вугілля,

реконструкції атомних, гідро- і теплових електростанцій, упровадження нових альтернативних джерел енергопостачання.

Третє. Створення потужної фінансово-банківської системи замість лихварської. Вона повинна заробляти за рахунок оборотів коштів працюючих підприємств, а не наживатися виключно на завищених кредитних ставках, унаслідок чого рентабельність банків сьогодні сягає 80%. Всі одержані грошові позики надавати виключно промисловим підприємствам і підприємствам аграрного комплексу у вигляді довгострокових кредитів не більш як 15% річних. Увести систему попередньої оплати держзамовлення. Ініціювати обмеження максимальної кредитної ставки не більш як 20% річних.

Четверте. Розв'язання проблем села — найперша і головна гарантія швидкого економічного відродження України в цілому.

Надати право виробнику продукції продавати свій товар тому, хто більше платить, а не тому, в кого більше влади.

У селянській оселі повинно бути все для повноцінного життя: газ, електрика, вода, телефон. Кожне відключення сільської виробничої і побутової структури від енергоносіїв розглядатиметься як злочин. Особливої уваги заслуговує сільська інтелігенція: вчителі, лікарі, працівники закладів культури, зв'язку, служителі культу.

П'яте. Негайно ліквідую держустанови, що дублюють одна одну. Податкову адміністрацію, контролюючі органи скорочу в 2—3 рази, а ДАІ — у 10 разів. За рахунок скорочення буде збільшено чисельність працівників карного розшуку і слідчих, які безпосередньо розкривають злочини, підняго їм зарплату.

Шосте. Зроблю все для відновлення втрачених робочих місць. Для цього відновимо розірвані економічні зв'язки з Росією, Білоруссю, Молдовою й іншими державами — колишніми суб'єктами СРСР, ліквідуємо зайві митні бар'єри. Буде створено ефективну систему економічного стимулювання підприємств, що надасть реальну можливість погасити заборгованість з зарплат і пенсій.

Сьоме. Розпочну реальне повернення грошових коштів із вкладів. Вклади будуть перераховані через курс долара з відповідним нарахуванням відсотків і виплачені за графіком, який враховує реальний вік вкладника. Гроші їм потрібні зараз, а не після смерті. Громадяни вимагають повернути вкрадені у них гроші, а не просять милостиню.

Загальнодержавними завданнями, які потребують термінового розв'язання, є:

відбудова, ремонт і реконструкція діючих та будівництво нових автомобільних доріг, залізниць, портів, трубопроводів;

повернення втраченого престижу військовослужбовців. заборона їх звільнення без забезпечення житлом;

розвиток та фінансування науки, культури, освіти, охорони здоров'я, туризму і спорту, охорони навколишнього середовища;

відновлення ядерного статусу для надійного захисту незалежності України;

надання статусу державних службовців працівникам закладів освіти та охорони здоров'я;

залучення іноземних інвестицій у програми відновлення робочих місць, створення нових, технічне переоснащення діючих виробництв;

реальне забезпечення гарантій держави для потерпілих унаслідок Чорнобильської катастрофи;

скасування обмежень, встановлених для громадян при перетині ними кордонів Батьківщини.

Поряд з українською, на підставі ст. 10 Конституції України, гарантую всебічний розвиток, функціонування і захист російської мови та мов національних меншин України.

Для перетворення держави з кланово-мафіозної на правову та демократичну необхідно:

1. Встановити диктатуру Конституції та Закону, привести у відповідність до Основного Закону України всі чинні нормативно-правові акти.

2. Проведення розслідувань та притягнення винних до суду за всіма фактами посадових зловживань, злочинної діяльності економічних кланів, злочинної приватизації та геноциду проти власного народу через невиплату заробітної плати, пенсій, стипендій, допомог. Реальна боротьба з організованою злочинністю і корупцією.

3. Відродження національного виробництва. Обмеження імпорту товарів, що виробляються в Україні.

4. Інвентаризація національного багатства України, перегляд фактів приватизації, проведеної проти інтересів суспільства і держави.

5. Зменшення платежів за комунальні послуги і енергоносії за рахунок демонополізації і нових джерел постачання.

6. Припинення необґрунтованого скорочення Збройних сил та ВМФ України, проведення їх реформування з поступовим переходом до професійної армії, підвищення грошового утримання солдатів, курсантів до рівня не нижче мінімальної зарплати.

7. Повернення зруйнованих та зайнятих храмів віруючим, сприяння їх відновленню, забезпечення умов для задоволення духовних потреб.

8. Поновлення реальних гарантій зайнятості неповнолітніх та інвалідів на підприємствах незалежно від форм власності.

9. Відкриття центрів для безпритульних.

Три місяці мені потрібно, щоб:

— призначити Уряд народної довіри на коаліційній основі із залученням жінок (третина складу);

— ліквідувати заборгованість з виплати заробітної платні, пенсій, стипендій, допомог;

— припинити закриття вугільних шахт та забезпечити шахтарів безпечними умовами праці;

— встановити мінімальний розмір заробітної плати, пенсій, стипендій на рівні, еквівалентному 100 дол. США;

— скоротити штат апарату Президента України, Кабінету Міністрів України, контролюючих органів у 2—3 рази;

— почати повернення громадянам України вкладів;

— налагодити співпрацю з Верховною Радою України і втілити в життя новий Податковий, Пенсійний кодекси, закони «Про обов'язкове медичне страхування», «Про відшкодування шкоди потерпілим від злочину»;

— скасувати інститут прописки.

Один рік мені потрібно, щоб:

— зменшити вдвічі ставки податків та відрахувань до бюджету;

— покінчити з безробіттям;

— витиснути з України долар США і зробити гривню вільно конвертованою валютою;

— встановити мінімальний розмір пенсій і стипендій на рівні 100 грн.;

— запровадити стимулювання народжуваності в Україні через підвищення виплат матерям при народженні і догляді за дітьми, надання молодим сім'ям та військовослужбовцям довгострокових кредитів для придбання житла і розв'язання побутових проблем;

— забезпечити всі права громадян України, передбачені Конституцією.

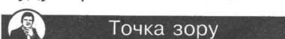
Клянуся перед Українським Народом у разі невиконання Програми скласти повноваження.

Для порятунку України потрібна лише політична воля. Така воля у мене та Партії захисників Вітчизни є! Разом з Українським Народом ми забезпечимо ДИКТАТУРУ КОНСТИТУЦІЇ, ПОРЯДОК, ЗАКОННІСТЬ, ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ і процвітання України!

Юрій КАРМАЗІН.

Про судоустрій

Дмитро ПРИТИКА, голова Вищого Арбітражного суду України

Точка зору

На засідання Верховної Ради виноситься проект закону «Про судоустрій» народного депутата В. Сіренка на друге читання. Цей проект було прийнято за основу разом із альтернативним проектом закону народного депутата В. Шишкіна. Необхідну кількість голосів набрано голосуванням за обидва проекти разом.

Доопрацювати зазначені проекти з урахуванням ще чотирьох альтернативних проектів та пропозицій народних депутатів було доручено Комітету Верховної Ради України з питань правової реформи, який очолює народний депутат В. Сіренко.

На мою думку, все це можна розцінювати як порушення прав інших суб'єктів подання — ініціаторів альтернативних законопроектів, що може створити передумови для прийняття не узгодженого з Конституцією України закону про судоустрій. Це не сприятиме, а навпаки, може стати на заваді демократичним реформам у державі.

Підстави для такого прогнозу очевидні. Проект, що на даний час репрезентує Комітет з питань правової реформи, передбачає створення цілковито замкнутої судової влади шляхом зосередження необмежених судових повноважень в одному органі — Верховному Суді України. Принцип децентралізації судової влади, закладений у статті 125 Конституції, ігнорується.

Формально залишивши назву «вищі» спеціалізовані суди, проект фактично позбавляє їх конституційного статусу вищого судового органу спеціалізованих судів, які мали б здійснювати повну касацію в межах відповідної юрисдикції.

Зокрема, у проекті передбачається створення додатково у вищих судах апеляційної палати, а у Верховному Суді — судових палат із відповідними касаційними повноваженнями.

Саме це закладає можливість штучного поділу юрисдикції спеціалізованих судів між вищими судами та Верховним Судом, знижує статус вищих судів і фактично вносить непомітні, але дуже істотні зміни до Конституції.

Верховний Суд має бути повною касаційною інстанцією тільки з розгляду цивільних та кримінальних справ, у тому числі з перегляду вироків у справах, що були розглянуті судом присяжних. В організаційному аспекті це виключає можливість створення у складі Верховного Суду судових палат з юрисдикції спеціалізованих судів.

Інстанційний зв'язок спеціалізованих судів з Верховним Судом має опосередковуватися через пленум Верховного Суду. Тому необхідно передбачити процедуру перегляду судових справ, рішення з яких прийнято будь-яким вищим спеціалізованим судом та будь-якою судовою палатою Верховного Суду за винятковими обставинами без обмеження терміну і з чітко визначених законом про судоустрій підстав, як от:

— оскарження стороною судового рішення з питань конституційності закону, що був застосований судами загальної юрисдикції;

— звернення сторони зі скаргою на рішення національного суду до міжнародної судової установи, членом або учасником якої є Україна.

Окрім того, як найвищий судовий орган у системі судів загальної юрисдикції Верховний Суд України наділений Конституцією наступними винятковими повноваженнями:

— надання Верховній Раді України висновків про неможливість виконання Президентом України своїх обов'язків чи про наявність у його діяннях ознак злочину (статті 110 та 111 Конституції);

— звернення до Конституційного Суду України щодо конституційності законів та інших правових актів (стаття 150 Конституції).

Таких повноважень немає у вищих спеціалізованих судів. Як свідчить міжнародний досвід, в тому числі країн СНД, а також досвід роботи нині діючих арбітражних судів, створення тих чи інших спеціалізованих судів зумовлюється необхідністю забезпечення спеціалізованого професійного судового захисту в сфері таких правовідносин, регулювання яких становить для суспільства особливий інтерес, як от політичний або економічний, або з міркувань престижу. Законодавець тим самим визначає для суспільства пріоритети з питань захисту різноманіття цивільних правовідносин.

Визнаючи необхідність об'єднання спеціалізованих судів із судами загальної юрисдикції, Конституція залишає за вищими спеціалізованими судами статус вищих судових органів.

Одночасно це зумовлює необхідність зміни порядку формування пленуму Верховного Суду.

За проектом закону «Про судоустрій», внесеним, зокрема, групою народних депутатів — С. Гавришем, С. Пересуньком та іншими, передбачається, що до пленуму Верховного Суду, як конституційного органу судової влади, входять і судді вищих судів. При цьому кількість цих суддів, а також суддів Верховного Суду визначається за принципом квотування.

Ця ідея надзвичайно прогресивна, вона руйнує старі стереотипи та створює колегіальний орган судової влади, який відображає рівність судових ланок, демократизм у формуванні їх вищих інституцій, організаційну справедливість. При цьому організаційно підсилюється статус Верховного Суду як найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції, забезпечується компетентність пленуму з усіх повноважень судової влади та надається можливість суддям вищих спеціалізованих судів (тільки з числа тих, хто є членом пленуму) обирати і бути обраними головою Верховного Суду України.

Запропонований порядок не суперечить частині 2 статті 128 Конституції, яка не виключає можливості обрання голови Верховного Суду не з суддів Верховного Суду.

Посилання на те, що членами пленуму Верховного Суду України не можуть бути не судді Верховного Суду України, тому що в них немає повноважень цього суду, дискусійне. Бо йдеться про повноваження члена Пленуму, а не повноваження судді Верховного Суду України. Якщо конституційний закон про судоустрій визначить, що до складу пленуму Верховного Суду України входять також представники судів вищих спеціалізованих судів, то вони і матимуть необхідні повноваження. Прецедент такого законодавчого рішення ми вже маємо.

Згідно зі статтею 15 Закону України «Про арбітражний суд» до складу пленуму Вищого Арбітражного суду входять голови місцевих арбітражних судів.

Важливий елемент судової реформи — створення апеляційних судів. Проте в проекті закону передбачається лише один апеляційний господарський (арбітражний) суд (частина 2 статті 32 проекту). Це одразу створює передумови для судової тяганини, оскільки лише за дев'ять місяців поточного року в порядку нагляду арбітражними судами було розглянуто понад 10 тис. справ, а також невиправданих судових витрат суб'єктів господарювання і держави.

Враховуючи економічні чинники, які впливають на кількість і характер господарських спорів, а також територіальне розташування апеляційних судів і зручність транспортних зв'язків, доцільно в проекті закону передбачити необхідність створення чотирьох апеляційних господарських (арбітражних) судів регіонів: Центрального — у Києві, Східного — у Харкові, Західного — у Львові, Південного — у Донецьку.

Тільки приведення зазначеного проекту у відповідність із Конституцією забезпечить дійсне реформування судової системи. Конкретні пропозиції, певен, висловлять у сесійному залі народні депутати. Мова йде лише про п'ять концептуально важливих статей проекту (статті 43, 52, 54, 55, 64).

Дагестанський синдром

Точка зору

Жахливі терористичні акти в російській столиці стали закономірним наслідком тієї політики, яку впроваджували кремлівське керівництво та різноманітні олігархи протягом багатьох років новітньої російської історії. Нині в самій Москві, і не тільки, тривають пошуки винних на причетних — від чеченських ваххабітів до арабських моджахедів. Однак очевидним стає те, що вибухи в житлових будинках в Москві та Буйнакську — лише наслідок кроків, зроблених набагато раніше за війну в Чечні та Дагестані, далеко від Північного Кавказу.

Демократія однієї суспільної групи завершується там, де інтереси цієї групи наступають на інтереси іншої. Це аксіома. Коли ГКЧП вивело танки на московські вулиці з метою реставрації тоталітарного режиму, усі сприйняли це як наступ на тоді ще молоді паростки демократії. Наслідок —протистояння, людські жертви і перемога. Тоді нам всім здавалося, що, нарешті, наявність сили ще не означає наявності і права, а відтак монополії на істину. Але пройде зовсім небагато часу і вже новий демократично обраний режим у Росії не знаходить нічого кращого, ніж вирішення проблеми в такий самий спосіб — танки, війська, гарматні залпи по російському «Білому дому». Тоді один з російських письменників сказав: «Сьогодні ми розстріляли нашу демократію з танків». Світ ковтнув цей розстріл, адже це «демократи» боронили демократію від реакціонерів руцьких та хасбулатових. Однак, як з'ясувалося, зброя і танки чи «вольове рішення» не так просто —застосував і «порядок». Так було не лише в Росії, де на Новий рік бронетехніка увійшла у Грозний, у такий само спосіб свої проблеми вирішували Гамсахурдія та Шеварднадзе у Грузії, Ельчібей і Алієв в Азербайджані, Рахмонов — у Таджикістані, Снєгур — у Молдові... Наслідки цих кроків добре відомі: мінімум — збройні сутички, максимум — повномасштабні війни. Втім, як правило, ці заходи аж ніяк не вирішили проблем, вони лише загнали їх углибину, притисли танковими траками. І ось, час від часу, ці проблеми вириваються з цієї глибини вибухами в житлових будинках та новими військовими діями.

В Україні нинішня влада теж полюбляє іноді говорити про рішучі дії. Ні, йдеться не про застосування, скажімо, військ для вирішення якихось проблем. «Рішучі дії» в їхньому розумінні — це коли заради «загального блага» можна трохи порушити Закон, знехтувати інтересами, можливо, великої, але «неправильної» суспільної групи, та й узагалі прилюдно тиснути, приміром, на суд... Вже сьогодні українське суспільство морально готове до «наведення порядку» і появи автохтонного «піночета». Однак не слід забувати: будь-яке застосування протиправних дій — не прояв сили влади, а свідчення її слабкості і недієздатності. І за рішенням «вимкнути мікрофон» опозиції може народитися рішення зачинити цю опозицію в ізольований простір кухонь, а потім під приводом спасіння демократії вдатися до випробуваних методів отця усіх народів...

Ще одним аспектом першопричин нинішніх трагічних подій у Москві є фактор консервації процесів, що вимагали нових модернізованих рішень. Іншими словами, та ж Чечня де-факто вийшла з підпорядкування федерального центру, але небажання Кремля визнавати реалії призвело до утвердження на Північному Кавказі ідей ісламського фундаменталізму. І боротися з ним Москва виявилася неспроможною.

Утім, не треба бути великим аналітиком, аби побачити і зворотний бік цієї проблеми. Таке джерело напруги, як Чечня, в самій федерації максимально використовується політичними силами, кожна з яких тлумачить цю проблему з максимальною користю для себе. Ризикну припустити, що є лише одна політична фігура, кому такий сценарій з усіх боків максимально нестерпний — це Борис Єльцин. Російський президент став заручником інтересів олігархів та номенклатури, які привели його до влади на повторний строк, а зараз кинули і розпочали жорстку боротьбу за наступництво в головному кабінеті Кремля. Скандал щодо причетності Бориса Березовського до дагестанських подій є чудовою ілюстрацією проблеми.

Не варто навіть гадати, на що підуть українські «олігархи» після можливої перемоги Кучми у спробах «застовбити» свого наступника. Не хочу наврочити, але «вибухів» буде більш ніж достатньо. Від російських «крутих» їх мораль нічим не різниться.

І все ж не варто применшувати небезпеки тероризму як такого, але російські події свідчать — привабливість простих рішень у розв'язанні складних проблем породжує явища, наслідки яких вимагатимуть нових силових заходів. Так з'являється зачароване коло, вирватись із якого стає дедалі важче. Саме в такому колі перебуває нинішня виконавча влада в Україні. Єдиним аргументом збереження при владі Леоніда Кучми проголошена «червона загроза», протидіят якій начебто дозволено усіма методами. Більше того, у виборі простих рішень президентські стратеги обирають культивацію феномена уранових копалень Наталії Вітренко, розраховуючи, очевидно, що в разі перемоги останньої світ знову ковтне запровадження якогось особливого стану заради збереження «курсу реформ та демократії». А чом би й ні —переможе «ліворадикал, ми виведемо танки, пальнемо у повітря, анулюємо результати, і всі скажуть — вони рятують демократію».

Паралельно можна задіяти тактику простих рішень для винищення опонентів-демократів. Облити брудом, залякати, принизити. Адже натравити силові структури на бізнесменів, що підтримують опозицію, чи армію податківців на незручну газету, це не те саме, що віддати наказ військам штурмувати будинок парламенту... А якщо десь когось із активістів покалічать бандити — то це лише хуліганські прояви, і жодної політики. А що робити, коли доведені до відчаю люди вдадуться до актів громадянської непокори? Тоді можна застосувати і жорстокіші заходи, і все буде в рамках закону.

Я далекий від думки, що Україна — та держава, де будь-які силові методи знайдуть підтримку і розвиток, але передумови для цього виникають не з повітря, їм необхідне підґрунтя. І це підґрунтя вже створюється, адже протизаконня породжує лише протизаконня. Головне, аби були причини і виправдання. А, як відомо, причину знайти неважко, були б бажання і мотивація. Збереження ж при владі — найвища мотивація, а бажання вже б'є через край.

Задумаймося ж і єднаймося в ім'я України, спокою і достатку в нашій державі.

Анатолій МАТВІЄНКО,
народний депутат України, голова Всеукраїнського об'єднання «Відкрита політика».

Дочекаємося 30 вересня. УТ-І представлятиме Леоніда Кучму

Колись приїзд цирку до якогось міста супроводжувався «парадом» скоморохів. Зграйка їх — розмальованих, в чудернацьких вбраннях, бігла вулицями й майданами, блазнювала, зачіпала перехожих, сипала навсібіч непристойності. Вочевидь, усе це організовувалося не так заради реклами, як для того, щоб укотре сказати людям: «Поглузуйте з нещасних, а завтра приходьте на зустріч зі справжнім мистецтвом».

Схожу на тих скоморохів роль режисери пропрезидентської рекламної кампанії на УТ-І (перший державний телеканал) відвели Валерієві Лапікурі, п'ятихвилинний монолог якого передує виступу на УТ-І кандидатів у Президенти України. Автор того бліцмонологу має цинічно примітивну, але чітко визначену єдину мету — будь-що дискредитувати учасників боротьби за посаду Президента України.

Особливої уваги «удостоївся» Олександр Ржавський, який представляв свою програму в ефірі УТ-І 16 вересня. В. Лапікура говорив щось про героя анекдотів поручика Ржевського, історичних осіб тощо, аби підготувати телеглядачів до негативного сприйняття всього, що скаже кандидат у Президенти.

Читачі можуть запитати: «А як же закони України? Адже згідно з ними кандидати в Президенти й вступають у боротьбу за найвищий пост у державі? Кому дозволено нехтувати їх?».

Очевидно це довподоби керівникам президентського виборчого штабу «кандидата № 1», яких нинішні господарі Банкової вулиці (тут у Києві розташований будинок, який займає президентська адміністрація). Бо хіба могли б дозволити собі такі «вольності» дирекція програм УТ-І чи президент Національної телекомпанії В. Долганов?

Згідно з встановленим графіком на першому етапі виборчого марафону зі своєю програмною промовою на УТ-І 30 вересня виступить Л. Кучма. Дочекаємося і подивимось, які вражаючі метаморфози станеться з голосом та мімікою Валерія Лапікури.

Віталій АБЛІЦОВ.

У номер

✔ **Київ**

Про борги знають усі: від аналітика до домогосподарки

(Початок на 1-й стор.).

Утім, питання проблеми режиму розгляду питання про борги вирішуватиме сесія. До того ж день уряду — це чи не єдина нагода останнім часом поінформувати слухачів про діяльність Верховної Ради і уряду. Адже за законом має бути забезпечено пряму трансляцію цього пленарного засідання Верховної Ради.

Голова Верховної Ради України Олександр Ткаченко звернув увагу присутніх на нараді на тенденції подвійного законодавства. Він навів приклад, коли до указу Президента глава держави вніс зміни, що не передбачено жодним законом. Голова парламенту відзначив також, що із 145 указів Президента набрали чинність 50, решту — 95 — відхилено або врегульовано ухваленими законами. Проте є укази, які парламент має розглянути. Обговорюючи розклад засідань Верховної Ради на 21—24 вересня та 5—8 жовтня, голови комітетів, депутатських груп і фракцій говорили про потребу розгляду питань за блоками, а також тих, що забезпечують податкову основу. Особливо наголошувалося, що проект бюджету-2000 має бути розроблений на чинній податковій основі.

Намагання забезпечити гласність

(Початок на 1-й стор.).

За словами голови тимчасової комісії Олександра Єльяшкевича, долучитися до створення центру спостереження за виборами висловили бажання також Юрій Костенко та Василь Онопенко. Водночас у виборчому штабі Віталія Кононова запевнили, що їх кандидат жодної угоди не підписуватиме. Геннадій Удовенко ще раніше заявив, що підтримує саму ідею створення центру, але приєднуватися до угоди поки що не хоче. Наталія Вітренко бажає спостерігати за підрахунком голосів самостійно, а позиція Леоніда Кучми взагалі не відома.

Як наголосив кандидат у Президенти Олександр Мороз, підписана угода — це не вияв недовіри ЦВК, а намагання забезпечити гласність. Кандидат Юрій Кармазін зазначив, що підписанти об'єднуються не проти нинішнього Президента Леоніда Кучми, а проти реалій життя. Олександр Ржавський, Юрій Кармазін, Олександр Базилюк, Микола Габер також підписали угоду про чесні вибори, під якою вже стоять підписи «канівської четвірки» (а Ю. Костенко парафував угоду).

✔ **Кіровоград**

На Кіровоградщині перший — не перший

Нещодавно Леонід Кучма заявив, що цілком довіряє соціологічним дослідженням, які проводять в Україні напередодні президентських виборів. Ще б пак! Довіра Президента до результатів подібних опитувань цілком зрозуміла. Адже підпорядковані йому засоби масової інформації тільки й твердять, що Леонід Данилович набагато випереджає своїх суперників у передвиборному марафоні.

Відвідавши Кіровоградщину, постійний представник Президента у Верховній Раді народний депутат Роман Безсмертний, якого аж ніяк не можна запідозрити у нелояльності до свого патрона, заявив на прес-конференції для журналістів: сьогодні на Кіровоградщині єдиним лідером справді є Олександр Мороз. При цьому додав: Кучма посяде в області друге місце. Але коли б у нього, Безсмертного, був хоча б місяць на зустрічі з людьми, він би забезпечив Леонідові Даниловичу вісімдесят відсотків голосів виборців. Цікаво тільки: у який спосіб?

✔ **Фотофакт**

17 вересня в Київській торгово-промисловій палаті відкрилася фотовиставка, присвячена третій річниці газети «День». Щиро вітаємо колег зі святом.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Агітувати за руйнівника аморально

«Щоб судити про людину й передбачити, що вона може вчинити в майбутньому, треба знати, що вона робила в минулому».

В'ячеслав ЛИПИНСЬКИЙ.

«Необхідно сказати правду, всю правду, відверто й сміливо і не ухилятися від чесної оцінки ситуації».

Франклін РУЗВЕЛЬТ.

Передвиборна кампанія 1999 року має одну важливу особливість — величезний механізм державної виконавчої влади та контрольовані нею засоби масової інформації розгорнули в країні глибоко продуману і масовану психологічну обробку населення України для нав'язування йому єдиної кандидатури — діючого Президента Леоніда Кучми. З цією метою до виборчої кампанії залучено весь виконавчий механізм державної вертикалі влади. В обл- і райдержадміністраціях проходять безсоромні та цинічні за своєю суттю наради на тему: втримати при владі Л. Кучму і себе при ньому.

Керівники районів, у свою чергу, збирають керівників підприємств та установ і вимагають від них незаперечної підтримки нині діючого Президента. І хоча такі дії є прямим порушенням закону, вони набули масового характеру, що свідчить про єдиний керівний центр. Уряд на чолі з В. Пустовойтенком, по суті, перетворився на головний передвиборний штаб одного з кандидатів у Президенти України — Леоніда Кучми. Усіх міністрів, голів держкомітетів та їхніх заступників закріплено за областями, регіонами та найбільшими містами України. Прем'єр-міністр до того ж очолює всеукраїнське об'єднання «Злагода», єдиною метою створення якого була ідея підтримки Л. Кучми.

До «Злагоди» у примусово-добровільному порядку майже поголовно записали всіх керівників виконавчої влади, підприємств та установ, інтелігенцію. Безпардонно видаючи чорне за біле, суспільству нав'язують злагоду між збіднілим народом та надзвичайно розбагатілим і неукраїнським оточенням Л. Кучми, яке ось уже шостий рік використовує його як хоче.

Особливе місце посідають засоби масової інформації. Провідні телеканали — «1+1», «Інтер» — перебувають у приватній власності представників олігархічних кланів, які підтримують Л. Кучму; загальнодержавні телеканали УТ-1 та УТ-2 повністю контрольовані виконавчою владою. Скоординованими діями вони «прославляють» нинішнього Президента. І хоча за п'ять років його діяльності у нього немає жодного позитивного факту, телебачення і радіо говорять та показують про нього з ранку й до ночі. Всі програми новин заповнено лише діяннями Л. Кучми: показують, куди він поїхав, з ким зустрічався, кому телефонував тощо.

Під нього створено окремі програми, зокрема, «Питання дня», «Досьє». А скільки на екранах політичної реклами Л. Кучми! Майже в кожному сюжеті згадується його ім'я! Використовують будь-яку нагоду: концерти «під патронатом», анонси майбутніх передач, звичайні телекартинки з портретами «нині діючого». Показують, як Президент України з дружиною у роздягальні вітає футболістів з видатною перемогою над «Ольборгом», навіть коментатор зустрічі збірних Ісландії та України повідомив телеглядачам і радіослухачам, що за цим матчем «дуже уважно стежить Президент України Леонід Данилович Кучма».

Отже, шляхом інформаційних заходів ЗМІ намагаються впливати на підсвідомість людей. Розрахунок примітивно простий: закарбувати їм у голови ім'я лише одного кандидата — Л. Кучми, якого ще й популяризують як незрівнянно вмілого ракетника.

Діюча виконавча влада влаштовує усілякі заходи за участю чи «патронатом» Л. Кучми. Безсоромно використовують діячів усіх релігійних конфесій, навіть форум фармацевтів. Щоб схилити на свій бік зруйновану армію, одного серпневого дня, за два місяці до виборів, Л. Кучма надає 148 генеральських звань, майже вдвічі піднімає зарплату працівникам СБУ.

Водночас відбувається цілковита інформаційна блокада решти кандидатів у Президенти України. Вперше за всі роки незалежності повністю відключено трансляцію сесії Верховної Ради України. Дійшло до того, що інформацію про відкриття четвертої сесії Верховної Ради України показали в новинах після епізоду про землетрус у Греції. У засобах масової інформації переважає лише один кандидат — Л. Кучма.

Будь-яке слово критики на адресу діючого Президента та його режиму по телебаченню чи радіо не допускається. Подібне відбувається і з підручною пресою. Водночас розправляються з тими засобами масової інформації, які не те що є опозиційними, а просто намагаються об'єктивно висвітлити події. Приклади: очевидне переслідування каналу СТБ, закриття трьох кримських телеканалів, цілої низки газет.

Усе свідчить про наявність в Україні своєрідного інформаційного терору проти народу України та створення нового культу особи — Леоніда Кучми та його фальшивого звеличування.

Але для чого Леонід Данилович так прагне ще раз стати Президентом України? Що є головним рушієм його дій? Гадаю, що не палке бажання творити добро для свого народу, а елементарний страх за вже створене. Чого ж бояться Л. Кучма та його олігархічне антиукраїнське оточення? Найбільше бояться правди про свою діяльність і реальний стан справ у державі. Недаремно сам Л. Кучма оголосив своїм головним конкурентом на виборах соціально-економічний стан. То який він сьогодні?

За останні п'ять років, коли Україною керував Л. Кучма, відбувався повний розвал економіки держави та небачене зубожіння нашого народу. Валовий внутрішній продукт (ВВП) у 1998 році впав на 74,2% до рівня 1990 року. Тобто торік Україна виробляла четверту частину того, що виробляла у 1990 році. Якщо взяти до уваги, що у 1994 році спад ВВП становив 22,8%, то решта — 51,4% — припадає на часи правління «нині діючого». Для порівняння: спад виробництва у США в роки «великої депресії» (1928 — 1930 рр.) становив 25%, спад у СРСР за роки Великої Вітчизняної війни — 32%, у 1946 році у зруйнованій війною Німеччині спад виробництва становив 44%. В Україні нині спад становить уже 74,2%, і він триває. Населення у мирний час скоротилося на два з половиною мільйона чоловік: у 1990 році було 52,3 млн., а тепер — 49,7 млн. чоловік. То з ким ми воювали? Це так нами керують! Іде цілковитий розвал економіки. Діючим керівництвом створюється загроза для самого існування України як незалежної держави. З усіх показників виробництва Україну відкинуто на рівень 60-х, 50-х і навіть 40-х років, а з виробництва цукру — до рівня 1913 року, саме тоді українські цукрові заводи виробили 1,6 мільйона тонн цукру, тобто майже стільки, скільки виробила Україна торік. Для порівняння: в 1990 році Україна виробила 6,8 млн. тонн цукру, 1994-го (до президентства Л. Кучми) — 3,8 млн. тонн, а в 1998 році — лише 1,9 млн. тонн! Навіть у повоєнному 1948 році в Україні виробили 1,7 млн. тонн цукру. У 1999 році ми виробимо лише 1,2 млн. тонн цукру за внутрішньої потреби 1,7 млн. тонн. Тобто вперше за 100 років в Україні буде дефіцит цукру!

Виробництво зерна впало з 55 млн. тонн у 1990-му до 26 млн. тонн — у 1998 році. І так — з усіх показників. Показовими є такі порівняння: електроенергія — 1990 рік — 298,5 млрд. кВт\год, а в 1998 році — 172 млрд. кВт \год; сталь, відповідно, 52,6 і 24,4 млн. тонн; мінеральні добрива — 4,8 та 1,9 млн. тонн; цемент —22,7 млн. тонн та 5,5 млн. тонн; взуття — 169,4 млн. пар та 8,3 млн. пар; телевізори — 3,7 млн. штук і 26,9 тисячі штук і т. д. Обсяг транспортних перевезень за президентства Л. Кучми зменшився у 5 разів і становить 21% до рівня 1994 року. Це свідчить про те, що нема вже чого возити — продукції немає, а отже, немає і чим торгувати. Купівельна спроможність населення за роки правління Л. Кучми зменшилася в кілька разів і тепер знижується! Цьому сприяє невпинне знецінення національної валюти — гривні, фактична девальвація якої протягом трьох років зменшилася майже в три рази!

У 1998 році Україна виробила продукції у 5 разів менше, ніж Польща, населення якої у півтора разу менше, ніж у нас, і втричі менше від шестимільйонного Ізраїлю. Далі, як кажуть, нікуди. І всього цього Україна «досягла» під керівництвом відомого всім «діючого ракетника».

Постає запитання: за рахунок чого ми живемо? За рахунок іноземних запозичень. За станом на липень 1999 року Україна мала зовнішню заборгованість у розмірі 12,8 млрд. доларів США, або 51,2 млрд. гривень. Для порівняння: річний державний бюджет України становить 28 млрд. гривень. Тобто, щоб погасити зовнішній борг України, вже тепер потрібно віддати два річні бюджети. Це означає, що за два роки потрібно нікому не платити зарплат, пенсій, стипендій, нічого не будувати і не ремонтувати, а лише працювати на борги ракетника. Коли Л. Кучма став Президентом України, зовнішній борг становив 380 млн. доларів, а тепер — майже 13 млрд.! Отже, на кожного жителя України вже тепер припадає 270 доларів державного боргу! Ми — держава-боржник і опустилися до рівня Еквадору та Молдови, яким, як і Україні, загрожує дефолт, тобто визнання країни банкрутом.

Показові підрахунки самого Міністерства фінансів України. У 2000 році Україна має виплатити зовнішніх боргів на суму 3,2 млрд. доларів, що за теперішнім курсом дорівнює 12,8 млрд. гривень, тобто майже половину доходної частини річного державного бюджету України (інших джерел погашення заборгованості просто нема, будь-які нові запозичення для погашення старих боргів лише ускладнюють справу). Крім цих боргів, є ще борг України перед Росією і Туркменистаном за спожитий газ у розмірі 2,5 млрд. доларів США; є колосальні внутрішні борги. Клубок боргових зобов'язань, прогресуючи, збільшується. Як снігова куля. І все це сталося протягом останніх п'яти років.

Треба, щоб усі знали: протягом 1994—1999 років Україна жила значною мірою на чужі кошти! От і останній транш Світового банку в розмірі 100 млн. доларів США, за словами В. Пустовойтенка, буде спрямовано на погашення заборгованості перед пенсіонерами. Отже, Україна проїдала і надалі проїдає іноземні кредити. Це — злочинна політика за своєю суттю тепер і руйнівна для майбутнього. Л. Кучма і призначувані ним уряди нічого не зробили для піднесення власного виробництва, вони не використовували кредити для розвитку українських підприємств, які, працюючи, згодом їх повернули б — режим, по суті, «проїв» кредити, залишивши після себе страшну спадщину, і переклав власні борги на плечі наших дітей та онуків.

Отже, п'ятирічне правління Леоніда Кучми вкрай незадовільне. Саме воно спричинило масову зупинку виробництва, катастрофічний спад у промисловості і сільському господарстві, розвал науки, освіти, культури; породило глибоко гріховні явища невиплат пенсій, зарплат і стипендій. Саме через таке недолуге керівництво працьовитий народ навіть не може заробити на елементарне прожиття. Інженери, науковці, вчителі змушені рятувати свої сім'ї торгівлею. Україна перетворилася на величезний базар. Злидні, безробіття, жебрацтво та злочинність стали символами правління ракетника. У країні запанував страх.

Позичивши в Сірка очей, Л. Кучма з екранів телевізорів нещодавно заявив на всю Україну: «Так, я рвуся до влади!» Це неправда! Він до влади не рветься — рветься його оточення, а Л. Кучма за владу відчайдушно чіпляється. Для чого? Вище призначення влади —служити своєму народу. Наслідки однорічного «служіння» Прем'єр-міністра України Л. Кучми і п'ятирічного —Президента України, того ж Л. Кучми, надто сумні для держави. То для чого йому влада? Щоб зробити й так нещасний народ ще біднішим? Л. Кучма і без цього сміливо може претендувати на номінацію «Президент найбіднішого народу в Європі». І це точно відповідало б дійсності.

Згідно з офіційними даними ООН за рівнем економічного розвитку в 1998 році Україна посідала 92-ге місце у світі й надалі котиться вниз! Для порівняння: після розвалу СРСР економічні експерти ООН передбачали вихід України до вісімки найпотужніших країн світу! Під «умілим» керівництвом Л. Кучми все сталося навпаки.

Розваливши економіку могутньої держави, Л. Кучма розвів в Україні безпросвітні злидні, тим самим створив ідеальний грунт для розвитку лівих ідей і партій. Тому можна сміливо сказати, що Леонід Кучма зробив для комуністів більше, ніж сто симоненків і сто вітренків, разом узятих.

І хіба після всього зробленого Кучмою можна за нього агітувати? Це потрібно не поважати себе і свою державу, щоб вести агітацію за руйнівника.

Нещодавно Президент України Леонід Кучма сказав крилату фразу: «Я не політик, я — ракетник». На жаль, це істина. Але Україні потрібен не ракетник, а саме політик і державник, яким нині діючий Президент ніколи не був, не є і ніколи не зможе бути.

Дмитро ЧОБІТ,
народний депутат України, член Центрального проводу Народного руху України.

ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

«Про проект Закону України про внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств»

Верховна Рада України **постановляє:**

Відповідно до пункту 4 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України проект Закону України про внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств», внесений на розгляд Верховної Ради України у зв'язку з виданням Указу Президента України від 22 червня 1999 року № 690/99 «Про деякі питання оподаткування грального бізнесу», відхилити.

Голова Верховної Ради України
О. ТКАЧЕНКО.

м. Київ,
9 вересня 1999 року.
№ 1025-XIV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про ратифікацію Угоди між Кабінетом Міністрів України та Урядом Туркменистану про сприяння та взаємний захист інвестицій»

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду між Кабінетом Міністрів України та Урядом Туркменистану про сприяння та взаємний захист інвестицій, підписану 29 січня 1998 року в м. Ашгабаті, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України
О. ТКАЧЕНКО.

м. Київ,
9 вересня 1999 року.
№ 1030-XIV.

Л. Кучма: «Я не політик, я — ракетник»

У номер

✔ Дніпропетровськ

Мільйон годин — без втрат і травм

Подія, з нагоди якої представництво американської фірми «Мориссон Кіудсен» влаштувало досить гучний і резонансний «ювілей», подивувала багатьох у Павлограді. А шкода. За обопільною домовленістю між нашими державами фірма займається тут знешкодженням і знищенням твердопаливних ракет СС-24. І відзначило щойно «свято» першого мільйона годин робочого часу, в які вдалося обійтися без жодної аварії та жодної травми. З'ясувалося, що показник безпеки будь-якого виробництва передусім для людей і довкілля чи не головний для американців.

✔ Рівне

Щоб не допустити «червоного півня»

Семінар-нарада з питань пожежної безпеки на атомних електростанціях за участю керівників підрозділів пожежної охорони всіх АЕС України, представників Міністерства енергетики, проектних організацій, Державної охорони МВС України відбувся в Кузнецовську — місті рівненських енергетиків. Проведено огляд пожежної техніки й показові пожежно-тактичні навчання на третьому енергоблоці Рівненської АЕС. Учасники семінару побачили практичні дії вогнеборців у ліквідації пожежі, їх взаємодію з аварійною та іншими службами.

✔ Полтава

Сьогодні рядові — завтра офіцери

На базі Кременчуцької середньої школи № 18 створено військовий ліцей. Разом із загальною освітою 30 юнаків опановуватимуть і військове ремесло, щоб потім стати курсантами військових училищ. Випускників туди зараховуватимуть без вступних іспитів — за результатами тестів. До речі, на базі колишнього дитсадка ВАТ «Кременчуцький колісний завод» організовано центр допризовної підготовки молоді. Отож, кому куди: хто в рядові, хто в генерали.

✔ Вінниця

Сусідів помирить суд. Європейський

В обласному і районних судах Вінницької області з початку нинішнього року розглянуто 30 справ про захист честі та гідності людини. Кожна третя з них завершилася на користь позивачів, які отримають від 500 до 1000 гривень компенсації за заподіяну їм моральну шкоду.

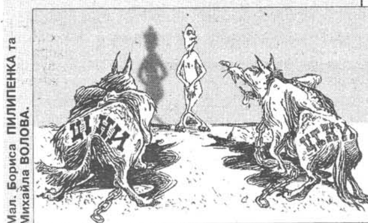
Одна із таких справ «дійшла» до Києва. Знеславлена на все село сусідкою одна із мешканок Немирівського району не погодилася із постановою пленуму Верховного Суду і готується шукати правду в Європейському суді із захисту прав людини у Страсбурзі.

Якщо у лютому цього року там перебувало на розгляді дві справи з України, то нині їх налічується вже дві тисячі(!). Наша держава у такий спосіб може наздогнати Італію: 60 % справ у Страсбурзі мають якраз італійську прописку.

✔ Луганськ

У студентів новосілля

З відкриттям нового п'ятиповерхового навчального корпусу Луганського медичного університету з'явилася можливість для розміщення тут ректорату, кафедри фармакології, кібернетики, медичної хімії. Нині в університеті навчаються студенти з 30 країн світу, готуються лікарі 40 спеціальностей.

Мал. Бориса ПИЛИПЕНКА та Михайла ВОЛОВА.

Голод-холод, де ти був?

Про засіки батьківщини, не так повні добра, як сповнені «гордістю за цілком пристойну підготовку до осінньо-зимового сезону», офіційний теле- і радіоефір напередодні президентських виборів нагадує дедалі настирливіше. Так само вперто свідомість відмовляється у це вірити. Чому? Нумо, розберімося.

Для початку — картинка з натури

Гарна господинька торгує просто з капота власної машини молоком, сметаною, м'ясом... Поряд її усміхнений чоловік «завертає» потенційних покупців, які пробігають повз. Стихійний ринок шумить-вирує лише одну-дві години. Треба встигнути спродатися. «Життя» такого ринку коротке не через нестачу товарів, а через надмір найрізноманітніших (серед них і дуже справедливих!) обмежень на торгівлю. У даному разі ведеться вона в неналежному місці, в антисанітарних умовах. Та зараз мова не про те. А про ціни, заради яких, нехтуючи всіма настановами й застереженнями, ми прямуємо туди, де «дешевше».

Пам'ятаєте знамениту фразу з «Діамантової руки» — кінохіта 70-х: «Наші люди до булочної на таксі не їздять!»? Так-от, майже через тридцять років ми можемо сказати те саме: «Наші люди зі своїми сміховинними зарплатами до супермаркетів не ходять!». Ринком перебуваються, сердешні. Отака, схоже, планида у 97% населення...

Нашвидку запитавши ціну на сало, одразу відскакую —кусається. А навздогін чую ображено-виправдовувальне: «А що ви хочете, якщо зерно для кабанця, бензин для «жигулів» і навіть солярка для паяльної лампи — не докупишся?!»

І справді, прагнути дешевих продуктів нині не те що нереально — нерозумно. Хто ж собі на збиток торгуватиме? Дурних, як то кажуть, н-е-м-а.

Чому ціни стрибають? Бо п'яти бензином мащені

За прогнозами Міжнародного центру перспективних досліджень, у другому півріччі поточного року очікують швидкого зростання цін на товари продовольчої групи. Зумовлене це істотним падінням виробництва рослинницької продукції (5%). У тваринництві падіння передбачається лише на 1,5%. Та вже на початку наступного року, внаслідок надто вже повільного структурного реформування сільгоспсектора, загальний обсяг виробництва зменшиться ще на 0,5%. Дадуться взнаки наслідки посушливого літа. До того ж господарства за всяку ціну намагатимуться зменшити свою залежність від держпоставок матеріально-технічних ресурсів. Простіше кажучи, переживання липневої бензинової кризи залишили в душах трудівників ланів і ферм незабутнє враження. Це й примусить їх надалі шукати схеми взаємодії з постачальниками-приватниками. Куди в такому разі спрямовуватимуться продовольчі потоки, здогадатися неважко. Продукти обмінюють на пальне. Причому, навчені гірким досвідом, селяни почнуть запасати його вже взимку. На ринок викинуть залишки продукції, «забивши» в її ціну величезні виробничі затрати, що зросли пропорційно цінам на ПММ. Ото й уся арифметика.

До речі, ще влітку фахівці Міжнародного центру перспективних досліджень передбачали зростання тарифів на транспортні послуги. Причому незначне, хоча послуги й вкрай збиткові. Головний стримуючий чинник, звичайно ж, вибори. Щойно їх «відгуляють» — пиши пропало!

А до президентських виборів влада активно застосовуватиме неринкові механізми ціноутворення. Хоча частка регульованих цін в економіці країни не перевищує 10% і успіх від отакого їх «водіння на повідку» скоріш примарний, аніж реальний.

Під час літньої паливної кризи багато хто з відповідальних чиновників охоче кивав у бік світового ринку і ремствував на зростання цін там, яке начебто глобально вплинуло на «обвал» цін у нас. Однак тепер уже зрозуміло, що поступове зростання світових цін на сиру нафту (до 80%) аж ніяк не пояснює несподіваного їх стрибка в деяких наших регіонах до 300%. На думку багатьох експертів, очевидний ціновий перебір на українському ринку не в останню чергу був спровокований адміністративним регулюванням цін після, м'яко кажучи, невдалої участі уряду в поставках палива для села. Сільгоспвиробники понадіялися на централізоване державне постачання. И даремне. У розпал жнив мало того, що не виконували графік поставок (на 15 липня бензинові поставки становили 67%, а дизпаливні — 81%), так іще й ціни почали штучно стримувати. Приватникам просто невигідно було працювати на внутрішньому ринку. Імпорт бензину в результаті отаких «стратегічних маневрів» скоротився в першому півріччі на 35%, дизельного палива — на 54%. Дефіцит виник також через побоювання комерційних структур, що їх просто спустошать «на потреби села». Паливо перестали завозити. І виходить, що проблема виникла майже на порожньому місці, без особливих об'єктивних причин.

Уряд кинувся стимулювати паливні потоки податковими пільгами, зниженням акцизних ставок для імпортерів

Чим-чим, а чергами нас не здивувати — маємо досвід.

Фото з архіву (1983 р.).

Звідси хлібом не торгують. Поки що

Навіть через три тижні після того, як Президент Леонід Кучма привітав область із завершенням жнив і повсюди справили обжинки, на полях практично всіх районів продовжували працювати комбайни. У людей, вражених таким окозамилюванням, не було віри, що мільйон триста тисяч тонн зерна тут справді зібрано. Хоча голова регіонального відділення ДАК «Хліб України» Микола Бойко повідомив, що «пшениці високого гатунку взяли на п'ятсот тонн менше, ніж торік», в Дніпропетровській області — одній з небагатьох — ціни на хліб зберігаються старі.

Зерно коштує дорожче. Але не стільки, як того воліли б товаровиробники. Селянам його продавати б удвічі дорожче, ніж продають тепер. Та продавати мусять там, де наказано продавати. На останніх торгах Придніпровської товарної біржі було реалізовано майже дві тисячі тонн пшениці. Для хлібозаводів в № 1, № 8 та № 9 обласного центру зерно третього класу закупили по 340 гривень за тонну, п'ятого класу — по 310. І представники фірми «Інтер-Агро» оптимістично заявляли, що це цілком прийнятні ціни.

Після переробки тонна борошна коштуватиме не більш як 650 гривень.

Але чи враховуються тут інтереси селян і чи будуть їм якось компенсуватися збитки? Питання — без відповіді. І хліб в області не дорожчає передусім завдяки зусиллям місцевих органів виконавчої влади. Доки область не забезпечить себе сповна, вивозити за межі на експорт заборонено. Але багато хто вважає, що стримувати ціни на хліб в області вдасться лише до президентських виборів.

Дніпропетровськ.

Подорожчає, але не тепер

За словами голови правління ВАТ «Паляниця» Бориса Пугаченка, після останнього підвищення цін на бензин лише за рахунок транспортних витрат собівартість однієї буханки хліба зросла на дві-три копійки, і її реальна ціна сьогодні становить близько сімдесяти копійок. Містом шириться чутки про можливе подорожчання на сім-вісім відсотків, але коли це станеться, ніхто з офіційних осіб прокоментувати не може. Ціна на борошно вищого гатунку в роздрібному продажу сьогодні коливається від вісімдесяти копійок до однієї гривні за кілограм. На ринках міста його можна придбати дешевше (близько 65—70 копійок). Пояснюється це тим, що працівники багатьох бюджетних установ одержують заробітну плату натурпродуктами за нижчою ціною, щоб отримати «живі» гроші.

Кіровоград.

Невже ти нас не забув?

і українських виробників нафтопродуктів. А нині веде активні міжнародні переговори, укладає угоди. Та на шляху їх виконання постає чимало бар'єрів суто політичного плану. До того ж податкові послаблення лише скорочують надходження до бюджету. Загалом іде боротьба з наслідками, а не з причинами кризи. І створюється враження, що подібна тактика, застосовувана от уже вісім років поспіль, просто вигідна певним силам. Їхнє гасло: чим гірше — тим краще. Тому країна й надалі не застрахована від дефіцитів і зростання цін. Таке становище — своєрідний кисень для деяких гаманців, які грубішають з кожною кризою. Згідно з прогнозами, у III кварталі споживчі ціни зростуть на 5%, у IV — на 9%. А «допоможуть» цьому знецінення гривні й монетарне розширення (треба ж зарплати й пенсії хоча б поточні виплатити!) напередодні виборів. А загалом інфляція споживчого ринку становитиме в 1999 році близько 24%.

Ліпити з хлібної м'якушки «чорнильниці» не доведеться

Ця історія з «чорнильницями» застрягла у пам'яті ще з часів революційного епосу про Ульянова-Леніна. Він начебто із в'язничного хліба їх ліпив, наповнював молоком і виводив тайнописом свої настанови на волю. Так от, із «жартами» на цей кштальт нині буде сутужно навіть у місцях не таких уже й віддалених. Хліб дорожчає, його мало. У пресі вже зарясніли повідомлення про те, що прогнози уряду щодо врожаю в 27 млн. тонн невиправдано оптимістичні. У кращому випадку можна говорити про 23—24 млн. тонн, тим часом як для підтримання продовольчого фонду треба мати мінімум 35—37 млн. тонн.

Дефіцит зерна (в Росії також чималий недобір, а тому й підвищений попит на імпорт) зумовить ціну. Схема аналогічна «бензиновій». Ажіотаж можна прогнозувати. Кажуть, трейдери вже зосередили в своїх руках чималі запаси продукції і експортуватимуть зерно навіть за його нестачі на внутрішньому ринку. Протистояти бізнесінтересам безглуздо. Всілякі заборони лише прискорюють зростання цін — і експортних, і внутрішніх.

За даними агентства «Інтерфакс-Україна», торік було зібрано 26,5 млн. тонн зерна. За період з липня 1998-го до червня 1999 року з України експортовано близько 5 млн. тонн зернових, у тому числі 4 млн. тонн пшениці.

Сьогодні обізнані люди, щоб запобігти обвалові продовольчого ринку (адже газові борги також доведеться гасити сільгosпродукцією), порушують питання про те, що не можна вивозити хліб за межі країни. Мовляв, не до жиру, аби живу.

Проте хлібної кризи, на кштальт бензинової, бути не повинно. Для цього немає об'єктивних передумов, вважає заступник начальника Державної інспекції з контролю за цінами Міністерства економіки Олександр Ковальчук. Коли щодо нафтопродуктів ми залежимо від країн-імпортерів, від цін на світовому ринку, від тенденцій цього ринку, то зерно виробляємо самі. І в потрібний момент можемо застосувати важелі контролю за експортом-імпортом зерна. Є певні «правила гри», щоб не вивозити зерно, не оголювати внутрішній ринок.

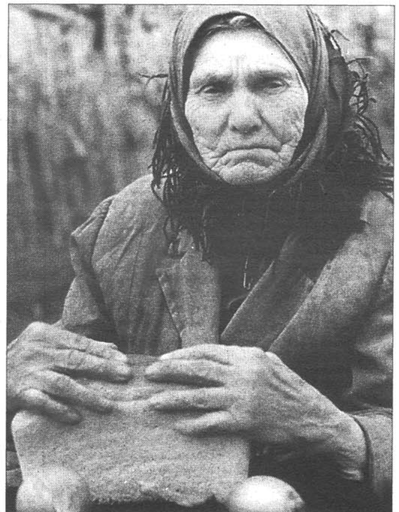
Так-то воно так, та хто б іще дотримував усі ці правила! У передвиборній круговерті, коли увага уряду послаблена, аграрії сподіваються на одне — перенесення терміну повернення боргу за паливо під урожай. Ситуацію поки що рятує те, що немає істотного перевищення попиту над пропозицією. А саме цей чинник провокує зростання цін. Незначне підвищення нині зумовлене тим, що існуючі ціни на хліб утримувалися протягом майже трьох років. Але життя не стоїть на місці. Затратність виробництва хліба очевидна, і її доведиться якось компенсувати.

Яким чином буде організовано «досить серйозну роботу», про що під час прес-конференції натякав перший заступник міністра економіки Віктор Кальник, котрий визначив тенденцію зростання роздрібних цін на хлібобулочні вироби в середньому на 7-8% на кінець року, — все ще невідомо. Очевидно, як завжди, «війна план покаже». А вона, ота «війна», вже простежується.

Щоб не бути голослівною

Наведу деякі дані з довідки Держцінінспекції. Зокрема, у серпні ціни на батон нарізний зросли у дванадцяти регіонах на 2,2—50,7%. На хліб і борошно першого сорту в одинадцяти регіонах — на 4,2— 0,4% по окремих видах. На хліб і борошно вищого сорту в дев'яти регіонах — на 3,7—36,4%. Слід зазначити, що питома вага хлібобулочних виробів, на які підвищилась ціна, в окремих регіонах дуже значна. Так, ВАТ «Коровай» Луганської області підвищило ціни на перевірювані види хліба на 17,4—50,7%. А вони становлять третину загального обсягу продукції, що її випускає це підприємство.

Непоодинокі випадки необгрунтованих торговельних націнок. Приміром, в Ялті на хліб з борошна вищого сорту націнка була 63%, на хліб з борошна першого сорту — 46,7%, тобто ціна зросла в 1,5 разу.

Хліб, у свою чергу, «потягнув» молоко, м'ясо, ковбаси... За даними тієї самої Держцінінспекції, у восьми регіонах ціни на молоко зросли на 2,9—30%, на сметану в десяти регіонах — на 2,6—37,1%, на масло вершкове у двадцяти трьох регіонах — на 1,1—58,8%, на олію в усіх регіонах — на 4,0—21,4%. На ковбасу варену в десяти регіонах ціни зросли на 0,7—22,1% по окремих видах. На яйця курячі — на 1—26,7%. На цукорпісок у дванадцяти регіонах — на 2,5—10%, на вермішель у шістнадцяти регіонах — на 2,2—42,2%, на крупу манну у п'ятнадцяти регіонах — на 3,6—40%, крупу гречану у двадцяти регіонах — на 1,2—63,6%, на рис у двадцяти трьох регіонах — на 3,7—42,3%, на пшоно в одинадцяти регіонах — на 6,3—57,1%.

Продовольчі ринки також «не пасуть задніх». Тут відчутно подорожчали м'ясо, масло, молоко, яйця. Сезонне зниження цін спостерігалося лише на плодоовочеву продукцію, однак і те вже припинилося.

Отака безрадісна картина.

Чим серце заспокоїться?

Втішних прогнозів, як уже зазначалося, очікувати не доводиться. Надія на застосування статті 8 Закону про ціни та ціноутворення, яка допускає тимчасове регулювання цін і тарифів в разі їх надмірного зростання, також примарна. Товари у цьому разі просто зникають. Залишається сподіватися на мудрість виконавчої влади на місцях, готової ставити загальні інтереси вище за одномоментну вигоду, корисливість. Адже потерпають від цього найменш захищені верстви населення. До речі, найнезахищеніши у моменти особливої соціальної напруженості не треба довго розжовувати політграмоту на тему «хто з'їв вашу ковбаску». Вони бачать першу зряду вгодовану пику і без зайвих запитань «розбираються» із суб'єктом. Інша річ, що ми це вже проходили. Тож знову — повторення пройденого?

Людмила МЕНЖУЛІНА.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА та Олександра КЛИМЕНКА.

Сало в нас неперевершене. Та без хліба воно, кажуть, дурне...

Зерно «тікає» за кордон

За даними облуправління статистики, ціни на борошно вже зросли на 39 відсотків. У роздріб воно реалізується за ціною 1 грн. за 1 кг (мішок 50 кг — за 45 грн.).

Хлібобулочні вироби в середньому подорожчали на 4—10 відсотків (залежно від місця випікання й реалізації, сортів хліба). В Одесі хлібина біла вищого гатунку вагою 750 гр. коштує 1—1,10 грн., буханець житнього («бородинський») — 1 грн.

Головна причина подорожчання борошна та хліба — зростання ціни на зерно до 320—450 грн. за тонну пшениці третього класу. А це, в свою чергу, зумовлено зростанням вартості пально-мастильних матеріалів під час жнив та вивезенням зерна за кордон комерсантами. Ті мають великі партії зерна, і внутрішні ціни під час його реалізації борошномелам та хлібозаводам підганяють під зовнішні.

Одеса.

В хід ідуть електровекселі

Держадміністрація Рівненської області, враховуючи низьку купівельну спроможність населення, всіляко підтримує хлібопекарські підприємства, виробництво на яких через кількаразове підвищення цін на борошно і стабільність цін на хліб стає збитковим. Так влада виділила хлібопекарським підприємствам дотації, а також електровекселі, які вони обмінюють на борошно у «хлібних» областях України. До речі, нині не в усіх магазинах є борошно. Люди здебільшого купують його на ринках, де за кілограм борошна вищого гатунку продавці правлять 1 гривню, тоді як ще кілька місяців тому ціна була 60—65 копійок.

Ситуація із власним зерном вкрай складна. За урожайності 17,5 центнера годі очікувати, що область матиме вдосталь збіжжя. Отож доведеться його купувати. А хто продасть дешево, коли «бензинова лихоманка» позначилась на його собівартості?

Окрім того, чимало зерна мають комерційні структури, які можуть встановити високі ціни на нього. Тому сьогодні влада дбає про те, щоб зробити запас пшениці, аби не дати можливості комерційним структурам диктувати ціни на борошно.

Чи вдасться довго адміністративними методами стримувати підвищення цін на хліб, покаже час. А поки що, за запевненнями заступника голови облдержадміністрації, начальника управління АПК Олександра Чуприни, жителі Рівненщини кілька місяців можуть бути спокійними щодо цього.

Рівне.

А в комерсантів — дешевше

У магазинах обласного центру ціна на хліб масових сортів коливається від 64 коп. за 830-грамову буханку «українського нового» (чорний череневий — подовий), тобто 77 коп. за кілограм, до 64 коп. за «роменський» (білий череневий) вагою 600 грамів, тобто 1 грн. 6 коп. за кілограм.

У фірмових магазинах ВАТ «Житомирхліб» і в комерційних кіосках хліб можна купити на кілька копійок дешевше.

У ВАТ «Житомирхліб», як і на найбільшому в місті хлібзаводі №3, що є його структурним підрозділом, запевнили: триматимуть ціну хліба «до останнього», бо знають, що після підвищення неминуче настанеться падіння обсягів виробництва. Резервом називають те, що в області вдосталь жита, а 60—70 відсотків хліба, який реалізується, — чорних сортів. Заклик використовувати більше жита при випіканні хліба прозвучав на нараді в облдержадміністрації ще на початку жнив.

А на базарі ціна за борошно вищого гатунку: вінницького — 85 коп. за кілограм, херсонського і місцевого виробництва — 90 коп., зі Скадовська, Білої Церкви — 1 грн. 10 коп. за кілограм.

Комбікорм, пшеничні висівки і пшеницю реалізують на базарі по 2,5 грн. за відро, ячмінь — по 2 грн. за відро.

Житомир.

Репліка

Перевірка на благонадійність

Як адміністрація Президента діє за принципами ОГПУ

Сказати це можна, проаналізувавши, до яких заходів вдається адміністрація Президента, роздаючи відповідні завдання регіонам: рапортувати про політичну ситуацію в краї. Але справи зайшли надто далеко.

Управління внутрішньої політики адміністрації Президента переросло навіть свого прабатька — ОГПУ. Колишні «ВЧК», «ГПУ», а пізніше НКВС розпочинали з інформації про контрреволюціонерів та їхні сім'ї. Потім досьє розросталося на цілі покоління. І тепер, коли адміністрація Президента від найнижчих ланок розпочинає інформувати, стає страшно.

Ось що за завданням обласної ланки аналізують у районах Тернопілля. Із досьє на партійного лідера: такий-то, прізвище, ім'я, по батькові, місце роботи, посада, адреса, контактний телефон. Далі — характеристика:«...діловий, спокійний, працьовитий, має авторитет серед людей, агітаційно-політична робота спрямована на підтримку Л. Д. Кучми». В іншому досьє на чергового лідера те саме, але: «...підтримує Марчука», або ж: «...у підтримці кандидатів у Президенти не визначився». Є й такі характеристики: «Підтримував Марчука, тепер підтримує Кучму». Далі в «досьє» — коротка характеристика діяльності самої організації.

Мабуть, для того, щоб після перемоги на виборах Л. Кучми було відомо, з ким боротися і як ліквідувати багатопартійність.

Чи не з оцим так боролися українські патріоти?

І хіба мають моральне право заявляти про патріотизм-непатріотизм ті, хто провокує і тиражує з низу до верху ось такі «досьє»політичної надійності-неблагонадійності?

А про те, що «благонадійний» грунт почав готуватися ще задовго до виборів, свідчить і так званий «Політичний паспорт області». Зробивши порівняльну характеристику динаміки спаду промислового виробництва, автори дійшли висновку: «За результатами виборів депутатів до Верховної Ради та органів місцевого самоврядування у березні 1998 року лівих підтримувала найменша кількість виборців, здебільшого ветерани війни та колишні персональні пенсіонери». Далі: «Велику підтримку серед електорату області мали партії та кандидати у депутати і органи місцевого самоврядування національно-демократичного, центристського спрямування — НРУ, ДемПУ, РХП, НДП, «Національний фронт», «Реформи і порядок».

Результати досліджень втішні: «Незважаючи на ряд об'єктивних чинників — невчасну виплату зарплати, пенсій, неритмічну роботу промисловості, — суспільно-політична ситуація в області є стабільною».

А ще «пророчі» слова. «Більшість мешканців Тернопілля є національно свідомі і на даний час (грудень минулого року. — *Авт.*) є прихильниками та симпатиками політичних партій і громадських організацій центристського спрямування, підтримують реформаторський курс Президента Леоніда Кучми. Але якщо економічна ситуація найближчим часом істотно не поліпшиться, то більшість населення може переорієнтуватися і підтримувати партії лівого спрямування та їх кандидата на посаду Президента»...

І наостанок резонне запитання: хіба з таким багажем ідуть до справедливих і прозорих виборів?!

ЦЕНТРИСТ

Малюнок Сергія ТЕРЕЩЕНКА.

Що побачив банкір у напівзаповненій склянці

Для довідки.

Концерн «Комерцбанк» за сумою балансів, яка становить 702 млрд. німецьких марок, — один з найбільших приватних банків Німеччини. Має 33 млрд. німецьких марок власного капіталу. Обслуговує понад 4,2 млн. клієнтів у всьому світі. 40% основного капіталу — у руках іноземних інвесторів. Акції «Комерцбанку» належать до фаворитних паперів на німецькому ринку акцій.

«Комерцбанк» на українському ринку з 1993 року: відколи в Києві працює його представництво. Кореспондентські відносини — зі 120 українськими банками. Брав участь у всіх проектах по лінії «Гермеса». Попри те, що економічна ситуація в Україні аж ніяк не сприяє поглибленню і розвиткові співпраці, банк не збирається згортати свою діяльність. Він готовий підтримувати будь-які взаємовигідні пропозиції. І не лише підтримувати, а й запропонувати нові проекти, як це було нещодавно під час липневого візиту в Київ канцлера Герхарда Шрьодера.

Із червня за політику банку в країнах Східної Європи, зокрема й в Україні, відповідає член правління **Андреас де МЕЗЬЄР**. У нього взяла інтерв'ю наш кореспондент.

— Пане де Мезьєр, «Комерцбанк» — не новачок на українському ринку, тож він не безсторонній свідок його розвитку. Як би ви сформулювали його політику щодо України?

— Як глибоко зацікавлену. Я банкір і мав би говорити зараз мовою цифр. Але дозволю собі висловити ставлення до цієї країни ще й почуттями. Мабуть, багато людей у Німеччині відкрили для себе Україну у зв'язку з Чорнобилем, що вже саме по собі не може не викликати співчуття. Але й щиру повагу також: адже нові держави будуються зовсім не просто. Тож роботу «Комерцбанку» в Києві слід розглядати не лише за укладеними угодами. Ви непогано розпочинали, і ми намагалися підходити до розвитку відносин як люди, котрі розуміють труднощі розвитку. Тому ми, наприклад, здійснили безплатне навчання у Німеччині 150 службовців українських банків.

Ми працюємо в Україні з банками, професіоналізм яких за останні роки значно зріс. Проблема полягає у тому, що тепер є дуже багато банків, які мають недостатню капіталоозброєність. На щастя, Україна не зазнала банківської кризи, як це було в Росії, хоча її наслідки для вашої країни очевидні. І хоча вона негативно позначилася на ухваленні рішень про кредитування та інвестування, ми й далі працюємо над низкою проектів, які канцлер Герхард Шрьодер обговорив з українським урядом під час свого візиту в Україну.

Але я схибив би проти істини, коли б не сказав і про розчарування також.

— Якого роду ці розчарування?

— Деякі речі важко збагнути. Наприклад, загальновизнаний факт, що Україна — житниця Європи. Добре відомі також можливості і спроможність її чорноземів. Так, 1990 року Україна зібрала урожай зернових, що становить половину продуктивності Америки в цій галузі. Тепер ця кількість — близько третини отриманого в 90-му році. Тобто спроможність прогодувати Європу Україна драматично втратила. Або ось у мене на столі довідка українського Держкомстату за перше півріччя: прямі інвестиції в економіку зменшилися майже наполовину порівняно з попереднім роком — на 265 мільйонів доларів. На 20% зменшився експорт і на 29% — імпорт.

Крім того, нова держава, якій лише близько 10 років, устигла нажити зовнішній борг у 12,5 млрд. доларів. Питання не в тому, що він є сам по собі. Навіть сильні держави мають зовнішні борги. Але вони можуть пояснити, в які проекти вкладено ці гроші. Як використала їх Україна — мені не зовсім зрозуміло. Не можу й не хочу робити якісь оцінки. Кажу про відчуття.

— І все ж таки ви пов'язуєте з Україною чимало цікавих проектів...

— Так, ви маєте рацію. Адже Україна, хоч як банально це звучить, усе-таки найбільша і найвагоміша після Росії країна у Європі. Дуже важливий регіон. Ми, до речі, працюємо з українськими банками не лише на українському, а й на інших ринках. Вони використовують нас як міжнародний німецький банк.

Знаєте, ситуацію, яка склалася в Україні, можна оцінювати дуже порізному. Скажімо, як у відомому жарті про оптиміста й песиміста, які дивляться у напівзаповнену склянку. Авжеж, Україна має сплачувати за газ Росії, натомість її атомні станції аж ніяк не гарантують безпеку. Вона збуває вироблювану електроенергію за низькими цінами, а про втрати енергії годі й говорити. Ви маєте проблеми з виробництвом сільськогосподарської продукції через брак сучасної техніки, високоврожайного насіння, добрив. Про це на Заході багато пишуть, але навряд чи усвідомлюють усю глибину проблеми. Це може зрозуміти лише той, хто займається країною. І це значно важливіше, ніж банківські проблеми.

Але ж усе це можна виправити! І все це — звісно, після докладання певних зусиль, досвіду і, природно, капіталу — матиме віддачу, і дуже швидко. Але цей варіант треба побачити. «Комерцбанк» його бачить.

— Я знаю, що банк надіслав деякі свої пропозиції українському урядові...

— Так, під час липневого візиту бундесканцлера в Київ. Я, до речі, був членом офіційної делегації. Хоча і німецька, і українська преса оцінили як найважливіше питання — фінансування двох атомних реакторів, я гадаю, що не ця тема була головною. Підприємці, банкіри, економісти, які разом із канцлером відвідали Київ, знайшли точки перетину інтересів. Наприклад, у фінансуванні сільськогосподарського виробництва, що досі в Україні робилося недостатньо. «Комерцбанк», приміром, побачив інші, не менш цікаві можливості: ми подали заявку на участь у проведенні приватизації енергетичних підприємств України. До речі, ми маємо значний досвід здійснення приватизації — як радники. Розуміємо, що це станеться ще нескоро, але можливість брати участь у цьому проекті вважаємо дуже привабливою.

— До речі, про поради. «Комерцбанк» виступав агентом з реалізації Україною облігацій зовнішньої позики, так званих євробондів, випущених під дуже високу ставку — 16%. Хоча навіть для першокласних позикодавців, до яких Україна не належить, такі ставки становлять 6—7%. Чи не збентежила вас ця обставина? І чи не постало питання у банку, які можливості має країна, аби розрахуватися?

— Бачте, якщо уряд бере такі гроші як бонди, то він не зобов'язаний звітувати, на які проекти кошти буде витрачено. Той, хто дає ці гроші, не вивчає проекти, а довіряє стабільності країни. Зокрема, ц щодо бондів, емісію яких здійснював наш банк. Їх розміщено здебільшого в Німеччині серед широких верств населення, тобто продано руки великої кількості приватни осіб. Звісно, ті, хто придбав такі цінні папери, сподіваються на повернення капіталу і на отримання відсотків на цей капітал. Що ж до відсоткової ставки та її розмірів, то тут діють закони ринку. Іншими словами, ринок довгострокових капіталів ніби надсилає сигнали про ціни, за якими можна купити чи продати цінні папери.

— А якщо, скажімо, держава не спроможна розплатитися?

— Такі ситуації, як ця — з євробондами, трапляються вкрай рідко. Звичайно, і ми, і приватні особи переконані в тому, що Україна розплатиться за бонди. Адже інакше постраждає її репутація, а це обійдеться значно дорожче.

Інтерв'ю вз
Валентина ПИСАНСЬК
Франкфурт-на-Майні.

Удвічі більше дає той, хто дає швидко

Оновлена фабрика шитиме (точніше, вже шиє) жіночі брюки, спідниці, жакети

Виробництво

Коли навесні цього року директор ЗАТ «Ужгородська швейна фабрика» Мирослава Каламуняк разом з однодумцями взялася вдихнути життя у вкрай занедбану швейну фабрику «Весна» в Чопі, мало хто вірив у реальність задуму. Тим паче, що термін був визначений майже фантастичний: чотири-п'ять місяців. Нині оновлена фабрика вже дає продукцію.

— Лише в реконструкцію приміщень треба було вкласти і освоїти мільйон гривень, — каже Мирослава Михайлівна. — Це зроблено. Тепер є все потрібне для нормальної роботи: починаючи від сучасних приміщень з усіма побутовими вигодами, власної котельні, закінчуючи стоянкою для веломашин — цей вид транспорту в Чопі поширений, як у Китаї.

У цехах встановлене сучасне обладнання, на якому, за словами фахівців, можна буде шити модний одяг не один десяток років. Його на суму 2 мільйони 300 тисяч німецьких марок поставив співзасновник — німецька фірма «Ле-Го». Тож колишня «Весна», перетворившись із Попелюшки на принцесу, нині називається «Ле-Го — Україна». І хоч на території підприємства йдуть роботи з упорядкування, тут уже працюють майже 300 осіб. Мирослава Каламуняк першою з-поміж промисловців Закарпаття скористалася Законом України «Про спеціальний режим інвестиційної діяльності в Закарпатській області», прийнятим Верховною Радою України в грудні минулого року, й переконала своїх німецьких партнерів у вигідності співробітництва.

— Хіба вам не вистачає клопотів і проблем на ужгородській швейній?

— Вистачає. Але ж скільки хороших спеціалістів нині без роботи? — запитанням на запитання відповідає Мирослава Михайлівна. — А в кожної швачки — сім'я...

Оновлена фабрика шитиме (точніше, вже шиє) жіночі брюки, спідниці, жакети. Її директор Марія Карпачова переконана, що, як і було за планом, до вересня в цехах підприємства працюватиме 500 швачок.

А тим часом Мирослава Каламуняк знайшла партнерів, аби випробувати сили в ще одній, ніби й далекій від швейної, справі — переробці сільськогосподарської продукції на концентровані соки. Болить їй те, що і сільгосппідприємства, і власники садів не мають де збувати вирощене, годують яблуками корів і поросят. Решта гниє.

Якщо вдасться втілити й цей задум, чимало закарпатців позбудуться головного болю із збутом садовини й городини, а берегівчани, у рідному місті яких розміститься нове підприємство, одержать роботу. Технологічну лінію для переробки лісових ягід, груш, вишень, моркви, буряків уже придбано. До настання сезону підприємство мало б запрацювати. Тож ті, хто вирощує фрукти, теж зароблять якісь кошти — хоча б для наведення ладу в садах, якими колись славилося Закарпаття. Держава коштів на відродження цієї слави просто не має. І хто знає, коли матиме.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.
Закарпатська область.

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка», «Інститут електрозварювання імені Є. О. Патона», «Інститут монокристалів»

Цей Закон визначає правові та економічні засади запровадження та функціонування спеціального режиму інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка» (м. Київ), «Інститут електрозварювання імені Є. О. Патона» (м. Київ), «Інститут монокристалів» (м. Харків) (далі — технологічні парки).

РОЗДІЛ І
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Терміни, які вживаються в цьому Законі

1. Для цілей цього Закону терміни вживаються в такому значенні:

технологічний парк — юридична особа або об'єднання на підставі договору про спільну діяльність юридичних осіб (учасників), головною метою яких є діяльність щодо виконання інвестиційних та інноваційних проектів, виробничого впровадження наукоємних розробок, високих технологій та конкурентоспроможної на світових ринках продукції;

дочірнє підприємство — підприємство, що створюється технологічним парком для виконання інвестиційних та інноваційних проектів і випуску інноваційної продукції, єдиним засновником і власником якого є технологічний парк;

спільне підприємство — підприємство, що створюється для виконання інвестиційних та інноваційних проектів, одним із засновників якого є технологічний парк, а іншим — резиденти чи нерезиденти, внесок яких до статутного фонду становить суму в національній валюті, еквівалентну не менше:

для резидентів — 50 000 доларів США;

для нерезидентів — 100 000 доларів США;

учасники технологічного парку — об'єднання юридичних осіб —суб'єкти наукової, науково-технічної діяльності та підприємницької діяльності, що уклали в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, договори про спільну діяльність щодо виконання інвестиційних та інноваційних проектів;

інноваційний проект технологічного парку — комплект документів, який включає опис взаємопов'язаних заходів технологічного парку, його учасників, дочірніх і спільних підприємств, співвиконавців та виробників продукції щодо проведення наукових досліджень, технічного, технологічного, конструкторського проектування, випуску дослідних партій та виробництва інноваційної продукції, а також щодо фінансового, кадрового, маркетингового та комерційного забезпечення виробничого впровадження нових товарів та надання послуг;

інвестиційний проект технологічного парку — комплект документів, який включає опис взаємопов'язаних заходів технологічного парку, його учасників, дочірніх і спільних підприємств, співвиконавців та виробників продукції щодо реалізації майнових та інтелектуальних цінностей як інвестора, так і власних з метою одержання прибутку та/або досягнення соціального ефекту;

спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності — правовий режим, який передбачає встановлення податкових та митних пільг, а також надання державної підтримки, стимулювання діяльності технологічних парків, їх учасників, дочірніх і спільних підприємств, що виконують інвестиційні та інноваційні проекти за пріоритетними напрямами науково-технічної діяльності технологічних парків;

пріоритетні напрями науково-технічної діяльності технологічного парку (далі — пріоритетні напрями діяльності технологічного парку) — економічно і соціально обумовлені напрями науково-технічної діяльності технологічного парку, спрямовані на випуск конкурентоспроможної високотехнологічної та інноваційної продукції і насичення ними внутрішнього ринку.

Стаття 2. Сфера застосування Закону

Дія цього Закону поширюється на технологічні парки, їх учасників, дочірні і спільні підприємства, що виконують інвестиційні та інноваційні проекти за пріоритетними напрямами діяльності технологічних парків.

РОЗДІЛ II
ОСОБЛИВОСТІ ЗАПРОВАДЖЕННЯ СПЕЦІАЛЬНОГО РЕЖИМУ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ТА ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 3. Особливості запровадження спеціального режиму інвестиційної та інноваційної діяльності

Спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності запроваджується для технологічних парків, їх учасників, дочірніх і спільних підприємств строком на 15 років і діє при виконанні інвестиційного та інноваційного проектів за пріоритетними напрямами діяльності технологічних парків протягом перших п'яти років з дати реєстрації проектів, але в межах вищевизначеного строку дії спеціального режиму інвестиційної та інноваційної діяльності.

Пріоритетні напрями діяльності для кожного із технологічних парків затверджуються Президією Національної академії наук України та Державним комітетом України з питань науки та інтелектуальної власності за погодженням з Агентством з питань спеціальних (вільних) економічних зон.

Положення про порядок розгляду і реєстрації інвестиційних та інноваційних проектів за пріоритетними напрямами діяльності технологічних парків затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 4. Особливості оподаткування технологічних парків та їх учасників, дочірніх та спільних підприємств

1. Суми податку на додану вартість, нараховані в порядку, встановленому Законом України «Про податок на додану вартість», по операціях з продажу товарів (виконання робіт, надання послуг), пов'язаних з виконанням інвестиційних та інноваційних проектів за пріоритетними напрямами діяльності технологічних парків, і суми податку з прибутку, одержаного від виконання зазначених проектів, нараховані в порядку, встановленому Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств», технологічні парки, їх учасники, дочірні та спільні підприємства не перераховують до бюджету, а зараховують на спеціальні рахунки та використовують зазначені суми виключно на наукову та науково-технічну діяльність, розвиток власних науково-технологічних і дослідно-експериментальних баз.

Порядок зарахування сум податків на спеціальний рахунок та їх використання встановлюється Кабінетом Міністрів України.

2. Технологічні парки, їх учасники, дочірні та спільні підприємства звільняються від сплати збору до Державного інноваційного фонду, що нараховується від обсягів реалізації продукції в межах інвестиційних та інноваційних проектів, які виконуються за пріоритетними напрямами діяльності технологічних парків.

3. Норми частин першої і другої цієї статті застосовуються у період виконання кожного інвестиційного та інноваційного проекту, але не більше ніж на п'ять років з моменту реєстрації проекту.

4. Технологічні парки, їх учасники, дочірні та спільні підприємства, яким надаються пільги згідно з частинами першою і другою цієї статті, забезпечують ведення окремого бухгалтерського обліку операцій, пов'язаних з виконанням інвестиційних та інноваційних проектів, відповідно до цього Закону. Не використані протягом встановленого цим Законом строку дії спеціального режиму інвестиційної та інноваційної діяльності кошти, накопичені на спеціальних рахунках, підлягають зарахуванню до Державного бюджету України.

Стаття 5. Особливості державної підтримки інвестиційної та інноваційної діяльності

1. Інвестиційні та інноваційні проекти, які виконуються у встановленому цим Законом порядку, є пріоритетними для залучення кредитів, що надаються під державні гарантії іноземними державами, банками, міжнародними фінансовими організаціями, іншими фінансово-кредитними установами.

2. Інвестиційні та інноваційні проекти, які виконуються у пріоритетних напрямах діяльності технологічних парків, є пріоритетними для залучення коштів Державного інноваційного фонду та його регіональних відділень.

3. У разі невиконання учасниками технологічних парків своїх зобов'язань за договорами про спільну діяльність на виконання інвестиційних та інноваційних проектів за пріоритетними напрямами діяльності технологічних парків вони зобов'язані за наслідками податкового періоду, на який припадає припинення виконання договорів, збільшити свої податкові зобов'язання на суму вивільнених від оподаткування коштів за весь період дії таких договорів, а також сплатити пеню, нараховану на таку суму, виходячи з 120 відсотків облікової ставки Національного банку України, що діяла на день збільшення податкового зобов'язання та за період від дати вивільнення таких коштів до дати їх сплати до бюджету.

Стаття 6. Порядок ввезення товарів, устаткування, обладнання, сировини, матеріалів, комплектуючих та інших предметів, які використовуються технологічними парками, їх учасниками, дочірніми і спільними підприємствами

1. Сировина, матеріали, устаткування, обладнання, комплектуючі та інші товари (крім підакцизних товарів, за винятком товарів згідно з кодами ТН ЗЕД 852110310, 852110390, 852810), які не виробляються в Україні або виробляються, але не відповідають технічним характеристикам та міжнародним стандартам, при ввезенні в Україну для використання технологічними парками, їх учасниками, дочірніми та спільними підприємствами при виконанні у встановленому цим Законом порядку інвестиційних та інноваційних проектів звільняються від сплати ввізного мита та податку на додану вартість.

Номенклатура та обсяги ввезення сировини, матеріалів, устаткування, обладнання, комплектуючих та інших предметів визначаються при реєстрації інвестиційних та інноваційних проектів.

2. У разі використання сировини, матеріалів, устаткування, обладнання, комплектуючих та інших товарів не для потреб виконання інвестиційних та інноваційних проектів ввізне мито та податок на додану вартість сплачуються до бюджету в повному обсязі. При цьому платник податку зобов'язаний збільшити податкові зобов'язання за наслідками податкового періоду, в якому відбулося таке порушення, на суму ввізного мита, податку на додану вартість, що мала бути сплачена при ввезенні на митну територію України таких товарів, а також сплатити пеню, нараховану на таку суму податків, виходячи із 120 відсотків облікової ставки Національного банку України, що діяла на день збільшення податкового зобов'язання, за період їх нецільового використання.

3. Технологічні парки, їх учасники, дочірні та спільні підприємства, які виконують інвестиційні та інноваційні проекти, щоквартально складають та подають до органів державної податкової служби за своїм місцезнаходженням звіти про ввезені ними сировину, матеріали, устаткування, обладнання, комплектуючі та інші товари, а також про їх цільове використання.

Стаття 7. Особливості валютного регулювання

1. Розрахунки за експортно-імпортними операціями, що здійснюються при виконанні відповідно до цього Закону інвестиційних та інноваційних проектів, провадяться у строк до 150 календарних днів.

2. Кошти, що надійшли в іноземній валюті від реалізації продукції (продажу товарів, виконання робіт, надання послуг) технологічних парків, їх учасників, дочірніх і спільних підприємств, не підлягають обов'язковому продажу.

Стаття 8. Особливості дії законодавства України при запровадженні спеціального режиму інвестиційної та інноваційної діяльності

1. Відносини, пов'язані із виконанням інвестиційних та інноваційних проектів за пріоритетними напрямами технологічних парків, регулюються цим Законом, а також іншими нормативно-правовими актами України.

2. При запровадженні спеціального режиму інвестиційної та інноваційної діяльності законодавство України з питань, врегульованих частинами першою і другою статті 4, частинами першою і другою статті 5, частинами першою і другою статті 6 та статтею 7, діє з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

3. Держава гарантує стабільність встановленого цим Законом спеціального режиму інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків на весь строк, визначений цим Законом.

Стаття 9. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2000 року.

2. Кабінету Міністрів України:

у тримісячний строк внести до Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із цим Законом та привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

у місячний строк забезпечити розробку і впровадження Положення про порядок здійснення контролю за цільовим використанням сировини, матеріалів, устаткування, обладнання, комплектуючих та інших товарів, що ввозяться в Україну для виконання інвестиційних та інноваційних проектів за пріоритетними напрямами діяльності технологічних парків.

Президент України
Л. КУЧМА.

м. Київ,
16 липня 1999 року.
№991-XIV

Хроніка. Факти. Події

✔ Махачкала

Невелике непорозуміння?

Російська авіація продовжує завдавати ракетно-бомбових ударів по території Чечні. За даними військового командування, унаслідок повітряних нальотів загинуло 140 мусульманських бойовиків. Водночас віце-прем'єр Чечні Ахмед Закаєв заявив, що серед більш як двохсот жертв бомбардувань, які завдає російська авіація вже два тижні, немає жодного бойовика або моджахеда.

У Дагестані триває перегрупування сил і засобів федеральних військ для перекриття адміністративного кордону з Чечнею та унеможливлювання проникнення мусульманських бойовиків до країни.

✔ Ділі

Миротворці приступають до роботи

Триває висадка багатонаціонального миротворчого контингенту у Східному Тіморі, який почав займати позиції в адміністративному центрі Ділі. Очікують на прибуття більш як 200 вояків. Індонезійські військовики обіцяли миротворцям свою допомогу, однак все ще викликають побоювання бойовики, які тероризують десятки тисяч мешканців Східного Тімору, котрі проголосували за незалежність.

✔ Приштина

Здавати зброю АВК не бажає

Термін, що його відпущено на роззброєння Армії визволення Косово, закінчився, однак угоди між АВК і НАТО щодо майбутнього армії досі не досягнуто. НАТО наполягає, що бійці АВК мають влитися в лави Косовського корпусу — легко озброєних загонів громадянської оборони, які створено для боротьби з наслідками природних лих та інших надзвичайних ситуацій. Однак АВК вважає, що корпус стане ядром нової армії Косово і має бути озброєний відповідним чином.

✔ Тель-Авів

Символи прем'єра — оливкова гілка та меч

У зверненні до нації з приводу Судного дня прем'єр-міністр Ізраїлю Ехуд Барак заявив, що він домагатиметься миру з арабами, несучи в одній руці оливкову гілку, а в другій — меч, заради забезпечення безпеки. Міністр закордонних справ Сирії закликав Ізраїль підтвердити без недомовок, що він готовий поновити мирні переговори з Дамаском на тій самій стадії, на якій їх було перервано три роки тому.

✔ Мадрид

Потрібен арбітр. Гаазький

Міністр закордонних справ Іспанії Абель Матутес заявив, що суперечності між Іспанією та Чилі щодо долі колишнього диктатора Аугусто Піночета може бути розв'язано лише Міжнародним трибуналом у Гаазі. Саме трибунал має визначити, чи може генерал з'явитися перед судом в Іспанії. Чилійська влада відкликала свого посла в Мадриді на знак протесту проти відмови Іспанії надати право вирішувати долю Піночета Міжнародному арбітражному суду.

✔ Мюнстер

Померла Раїса Горбачова

Як повідомив Інтерфакс, вранці 20 вересня у клініці німецького міста Мюнстера померла дружина екс-президента СРСР Михайла Горбачова — Раїса Максимівна. Про це агентству повідомили в «Горбачов-фонді». З кінця липня Р. Горбачова лікувалася в Німеччині від гострої лейкемії.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.
Фото УНІАН.

Місце зустрічі — майбутнє

У 500-тисячному Франкфурті раптом стало затісно. Гості з усього світу з'їхалися на знамениту виставку, яка з 16 по 26 вересня вже в 58-й раз розгорнула одну з найпопулярніших експозицій — легкових автомобілів. 43 країни демонструють 1200 моделей, 50 з яких — прем'єрні. Її назва «Автомобіль: місце зустрічі —майбутнє» цілком відповідає змістові.

Адже більшість зразків має такий довершений дизайн, що часом здається: вони перемістилися у наш час із фантастичних світів. Звичайно, великий інтерес викликають розкішні й дорогі автомобілі відомих марок — наприклад, «Бугатті» чи «Феррарі», що їх дозволити собі можуть не всі. Проте на виставку приїздять не лише багаті люди, які бажають поповнити особистий гараж якоюсь суперновиною, а й ті, що роблять на автомобілях бізнес. Їх більше цікавлять автомобілі, які по кишені середньому громадянинові. Тому увага таких учасників виставки прикута до машини нового покоління «Шкода-Фабія», яка з'явиться у продажу за півроку і її вартість становитиме від 19 до 23 тисяч марок.

Є на виставці й сенсації: зокрема, компактний 4-дверний автомобіль марки «Ауді А-2», який випускатимуть великими серіями вже з 2000 року і коштуватиме 30—35 тисяч марок. Це перший у світі автомобіль, виготовлений повністю з алюмінію. Він на 200 кг легший від своїх співбратів, економічний. Фахівці стверджують, що «Ауді А-2» стане серйозним конкурентом недавно запущеному в серію надзвичайно популярному «Мерседесу А-класу».

А як відомо, все, що пов'язане з автомобілем, — задоволення досить дороге. Починаючи з вхідного квитка на виставку, його вартість для фахівців становить 80 марок, а для звичайних відвідувачів — 30. Проте ціна не бентежить автолюбителів — біля входу на виставку побачите незвичне для Німеччини явище — черги. Як і те, що всі готелі Франкфурта не можуть вмістити всіх бажаючих у них поселитися: довколишні парки стали місцем притулку будиночків на колесах, де мешкають прибулі на виставку. Проте жителі міста не ремствують на незручності та переповнений громадський транспорт — гості істотно поповнять міський «гаманець».

Валентина ПИСАНСЬКА.
Франкфурт-на-Майні.

Для цілковитого щастя не вистачає бажання

Першого жовтня Китайська Народна Республіка святкуватиме своє 50-річчя. За цей період країна пройшла довгий шлях політичних та економічних перетворень, досвід яких був би аж ніяк не зайвий для нашої держави. «Українсько-китайські відносини нині — у найвищому розквіті. У нас немає ні політичних розбіжностей, ні інших проблем», — заявив заступник міністра закордонних справ України Олександр Майданник на науково-практичній конференції «50 років КНР: здобутки, проблеми і перспективи». Те саме підтвердив Надзвичайний і Повноважний Посол КНР в Україні Джоу Сяопей.

Серед організаторів семінару — президент Товариства «Знання» Василь Кремінь. Він упевнений: нам є що запозичити в Китаю. Насамперед це принципи ефективного реформування країни та залучення іноземних інвестицій. Адже нині в Китаї зафіксовано 10-відсотковий щорічний приріст ВВП і ця держава — призова за обсягом залучення іноземних інвестицій. Щоправда, один із журналістів дотепно пожартував: житимемо, як у Китаї, коли нас буде 1,5 мільярда — не раніше.

На конференції серйозно обговорювалися форми та методи внутрішньої та зовнішньої політики КНР, які можна було б застосувати для України. Хоча посол Джоу Сяопей застеріг: «Не варто просто копіювати. Треба шукати свого, враховувати специфіку країни. Ми можемо лише запропонувати для розгляду свій досвід пошуку. Ми прагнемо конструктивного й товариського співробітництва».

А можливості для цього є. Китай зацікавлений у передових технологіях та обладнанні. Це передусім такі галузі: ракетно-космічна (космічні носії, супутники зв'язку та системи керування), авіаційна (передача технологій виробления АН-70, АН-140, АН-74), енергетична (двигуни та генератори), металургійна (металопрокат, напівфабрикати, продукція чорної металургії, мінеральні ресурси), машинобудівна (зокрема запчастини до різноманітного обладнання).

Відсутність достатніх коштів, погана обізнаність зі структурою, філософією та особливостями китайського ринку аж ніяк не сприяють розвитку двостороннього співробітництва. Певну загрозу становить і «човникова» продукція низької якості з Китаю — вона створює загальний негативний образ китайських товарів.

Але оскільки відносини нині «у найвищому розквіті», розв'язати ці проблеми, мабуть, буде не так уже й важко. Принаймні, про якісь непереборні труднощі на конференції не йшлося.

Андрій ЮРИЧКО.

До нас питань цього разу нема. Але розповісти нам є що

Учора в Страсбурзі розпочалися чергові засідання Парламентської Асамблеї Ради Європи. Участь у них бере й постійна делегація Верховної Ради у ПАРЄ на чолі з Борисом Олійником. У порядку денному нинішніх дебатів українських питань нема, проте перебування наших депутатів у Страсбурзі є вельми важливе.

Хоча б тому, що представники Верховної Ради матимуть змогу ознайомити своїх колег з інших держав із перебігом передвиборної кампанії в Україні. Адже саме ПАРЄ є тим органом, котрий найпильніше й найпослідовніше стежить за процесами, які відбуваються в нашій державі. Відомо, що на запрошення Верховної Ради Асамблея надішле на президентські вибори свою делегацію. Можливо, саме під час нинішньої сесії узгодять її склад (за нашою інформацією, це поки що не вирішено). Питання присутності представників Ради Європи в Україні у зв'язку з виборами набуло актуальності й через недавнє звернення до ПАРЄ чотирьох кандидатів у Президенти (Олександра Ткаченка, Олександра Мороза, Євгена Марчука та Володимира Олійника). Вони вважають: ця присутність доцільна ще задовго до виборів. Бо є нехтування законності та норм демократії з боку всім відомого іншого кандидата. Можливо, Асамблея або її виконавчі органи ухвалять якесь рішення і щодо цього звернення.

А загалом у порядку денному нинішніх засідань ПАРЄ — дебати стосовно ситуації в Югославії, питання виконання зобов'язань Словаччиною та інші. Перед парламентаріями виступлять президент Чорногорії Мило Джуканович, президент Міжнародного товариства Червоного Хреста Корнеліо Сомаруга, генеральний секретар Організації економічного співробітництва та розвитку Дональд Джонстон.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Єреван коригує зовнішню політику

Вірменська сторона переконалася, що розраховувати на серйозну підтримку Москви у розв'язанні карабаського питання не слід

Міністр закордонних справ Вірменії Вардан Осканян заявив, що залучення Туреччини до процесу врегулювання карабаського конфлікту, а також до розв'язання проблем Кавказу могло б мати позитивне значення.

Заява викликала в республіці великий резонанс. Оскільки між Вірменією та Туреччиною досі немає дипломатичних відносин. Туреччина й далі тримає блокаду західних вірменських кордонів, а в карабаському питанні Анкара на підкреслено проазербайджанській позиції.

Звісно, Єреван регулярно демонстрував готовність до нормалізації відносин із західним сусідом, але при цьому наполягав, аби питання жодним чином не пов'язувалося з карабаською проблематикою. Окрім політики, тут є й психологічний аспект, пов'язаний з упертою відмовою Туреччини визнати факт геноциду вірмен 1915 року в Османській імперії. Більшість політичних сил у Вірменії й далі вважає, що без визнання Анкарою факту геноциду добросусідські відносини встановити неможливо. До речі, президент Вірменії Роберт Кочарян, ставши до влади торік, пообіцяв, що це питання буде винесено на міжнародний рівень.

Заява глави МЗС тим дивніша, що останнім часом політика Туреччини щодо Вірменії, Карабаху, а також у питанні визнання геноциду не зазнала жодних змін. До того ж після руйнівного землетрусу турецька влада відмовилася прийняти офіційно запропоновану Єреваном допомогу. Коли зважити на все це, то нинішнє спрямування в бік Туреччини свідчить про глибокі й, треба гадати, вимушені зміни у сфері зовнішньополітичних підходів і пріоритетів Єревана.

Вочевидь, вірменська сторона переконалася, що розраховувати на серйозну підтримку Москви у розв'язанні карабаського питання не слід. Адже під час нещодавнього візиту міністра закордонних справ Росії Ігоря Іванова заявили, що Російська Федерація у будь-якому разі наполягатиме на збереженні територіальної цілісності Азербайджану. Зрозуміло, що Росія, вкрай занепокоєна нині проблемою збереження власної територіальної цілісності, побоюється виникнення ризикованих міжнародних прецедентів.

Політичне керівництво Вірменії, мабуть, не сподівається, що кризу на Північному Кавказі можна швидко владнати. Це, в свою чергу, означає, що військово-політичний вплив Москви у Закавказзі й далі слабшатиме. Що ж до західних партнерів Вірменії, зокрема Греції, то й тут постали проблеми. Так, Афіни зняли свої заперечення щодо вступу Туреччини в Євросоюз. Унаслідок усіх цих обставин Єреван, ймовірно, побоюється опинитися в міжнародній ізоляції, чим і можна пояснити реверанс у бік Анкари.

Реакція основних політичних сил Вірменії на заяву керівника МЗС була негативна. Спікер парламенту Карен Демірчян та прем'єр-міністр Вазген Саркісян поки що не коментують те, що сталося. Але в Єревані вперто мусують чутки, що вони мають намір порушити питання про відставку міністра закордонних справ. Проте зовнішня політика — прерогатива президента республіки. І цілком можливо, що найближчим часом це питання стане приводом до чергового загострення ситуації у верхах.

Армен ХАНБАБЯН.
Єреван.

Від покоління — до покоління

На перший погляд, здається нелогічним розташування поряд цих двох матеріалів, герої яких належать до різних епох. Але скільки ж у них спільного! Бо, справді, не кількістю прожитих років вимірюється наше життя, а тим, що за цей час зроблено. Іншими словами, дбаймо про зміст свого існування на землі, як це роблять юна Алла Шоріна та мудрий чоловік Юрій П'ядик

«Ой ти дівчино, з горіха зерня...»

У неї карі очі й чарівна посмішка

А в погляді — довірливість й оптимізм. А хіба може бути навпаки, коли ще не так давно відсвятковано вісімнадцятиліття, коли стоїш на порозі життя, яке бачиться лише в бадьорих тонах і обіцяє лише радощі?

Але то на перший погляд. Навіть нетривалого часу спілкування досить, щоб зрозуміти, що у співбесідниці, як і в героїні пісні Івана Франка «серденько — колюче терня», а «слово — гостре, як бритва».

А може, саме це й допоможе Аллі Шоріній стати журналісткою?

— Я народилася в Кишеневі. Й досі, як почую запальну молдавську мелодію, щось відгукується в серці. З десяти років живу в Кривому Розі...

Ми так зациклилися на проблемі мови (хоча вона й справді архіважлива для молодої держави — не будемо легковажити), що людину з південних чи східних регіонів обов'язково сприймаємо лише як носія російськомовної ментальності. Але ж згадаймо, що навіть у «проросійському» Донецьку етнічних українців набагато більше, ніж вихідців з інших країв. Що казати про Дніпропетровськ, Запоріжжя, те ж Криворіжжя, де, зрозуміло, здавна панувало українство, а зазнавши тиску русифікаторів, сховалося під родинну парасольку чи в інтелігентському гуртку.

— Скільки пам'ятаю себе, моя мама завжди намагалася говорити рідною мовою. Мого братика ми віддали до українського дитсадка, але ж знаєте, як там — все поки що на папері. У моєму оточенні більшість розмовляє російською.

Джерела Аллиного українства, мабуть, у її характері — міцному, але не такому, який близький до синоніма «впертий». Хоча якщо вона вже що вирішила, то обов'язково буде добиватися.

— Коли я пішла до школи в Кривому Розі, то зовсім не розуміла української, хоча десь у глибині свого єства відчувала, що повинна знати цю мову. Повинна і все. Може, це голос предків? — дівчина сміється, іронізуючи над собою. — Все сталося природно. Може, зараз я вперше замислилася над цим. Очевидно, це мамина заслуга.

Алла обриває нитку нашої розмови й починає захоплено розповідати про свою матір. Людмила Миколаївна — професійна спортсменка, нині працює директором спортивної школи.

— Оця твоя наполегливість у досяганні мети від маминого спортивного характеру?

— Може. Просто я не можу бути спокійною, коли бачу несправедливість, коли кривдять слабішого, коли люди забувають, що вони ЛЮДИ.

У випускному класі Алла вже твердо знала, що обере фах журналіста. Її дебютним виступом у пресі стала стаття, яку й досі пам'ятають у школі. Ще б пак! Дівчина насмілилася відкрито сказати про те, що всі знали — про торгівлю оцінками й відзнаками за «успіхи» в навчанні, про потурання можновладцям та їхнім нащадкам тощо.

З атестатом зрілості, в якому було п'ять четвірок — решта п'ятірки («Не люблю точні науки. Зовсім інша справа — гуманітарні»), Алла поїхала поступати на факультет журналістики Дніпропетровського університету. І стала студенткою!

— Не помилюся, коли скажу, що приїзд на журналістську практику не куди-небудь, а до Києва — наслідок твого особистого бажання? — запитую в дівчини, хоча відповідь знаю наперед.

— А де ще можна відчути по-справжньому, що таке наша професія, як не в столиці, тим більше напередодні президентських виборів? — відповідає вона запитанням на запитання.

«Я так розумію: незалежність, свобода для людини — це як ранкове повітря, безмежжя степового простору, небесна висота...»

— Коли я відчула себе українкою? Мабуть, коли читала шкільні підручники історії чи історичні романи. Мене переповнювало почуття, ні, не помсти, а рішучості зробити все, щоб ми мали більш достойну долю. Весь світ прагне свободи, чому ж ми повинні плентатись у чийомусь обозі? Не знаю, може, мама виховувала мене в романтичному дусі й такі думки дещо суперечать нашому прагматичному часові... Тому для мене немає сумнівів щодо вибору України 1991 року, коли ми стали на шлях незалежності. Це наша відповідь на виклик часу, перевірка на цивілізованість, врешті здатність вибороти гідне місце серед інших народів. А те, що поки що переживаємо нелегкі роки, це минеться. Всі молоді держави колись робили перші кроки. Тим більше Україна має перевагу, адже є спадкоємицею багатющого давньоруського державного досвіду. Я навіть упевнена, що коли жила б не в незалежній країні, а як колись, в СРСР, то, мабуть, не прагла би бути журналісткою. Цензура, партійний контроль, тоталітарний тиск... По-справжньому журналіст може реалізуватися лише в незалежній державі. Адже людина починається з самоповаги, почуття гордості. Хіба не так?

Я слухав Аллу і заздрив самому собі, що розмовляю з юнкою, особистість якої сформувалася в зовсім інших суспільних умовах, іншому політико-культурному кліматі, ніж наше покоління.

— Може, я трохи захопилась, але журналіст не може бути аполітичним, у всякому разі байдужим до землі, на якій живе. Ми зараз, очевидно згадуючи минулі роки спільного життя з Росією, кинулися в інший бік — захопились американськими стандартами. От і в Києві частіше зустрінеш рекламу англійською мовою, ніж українською. Гадаю, що ми здатні (насамперед інтелігенція) створити свій стиль життя, знайти свій шлях у майбутнє, не забуваючи про власні традиції й історію. Взяти б хоч близький жінкам модельний бізнес. Чому ми схиляємося перед всим іноземним, а не використовуємо багатющий досвід народних майстрів? Погляньте, які барви західноукраїнських костюмів: і фольклорних, і буденних? А слобожанських, таврійських?

Зрозуміло, що в нашій розмові ми не могли не зачепити теми президентських виборів. Алла ще думає над своїм майбутнім вибором, але політичні симпатії її чітко визначені. Щодо майбутнього устрою української держави, то у дівчини соціал-демократичний підхід до цієї проблеми — Україна має стати соціально зорієнтованою країною. Як ФРН чи Швеція. Українська армія повинна бути могутньою — у світі поважають лише сильних («Навіщо було віддавати ядерну зброю?»). Повний плюралізм духовного життя, але не на межі безкультур'я.

Хотілося більше дізнатися про Аллиних викладачів з Дніпропетровського університету: якщо подібних їй студентів більшість на факультеті, то існування його цілком виправдане. Замість цього запитав про улюблених письменників і радий був почути імена Михайла Коцюбинського, Миколи Хвильового, Валер'яна Підмогильного, Германа Гессе.

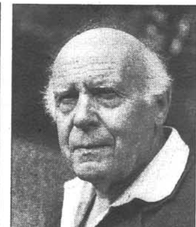
* * *

У неї карі очі й чарівна посмішка...

Віталій АБЛІЦОВ.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

«Гривня? За своє життя я користуюся нею вдруге»

Історія людини, яка за дев'ять десятиліть жодного разу не зрадила своїх принципів

Дивиною є навіть існування цього будинку в Києві, що пережив і революції, і війни, і різні політичні кампанії, що часто завершувалися зміною архітектурного обличчя міста. Двоповерховий затишний, він стоїть на Татарці як нагадування сучасникам про те, що не все піддається руйнуванню, зниканню... Може, тому й один з господарів його — представник оптимістичного племені київських довгожителів.

Юрій Васильович П'ядик зберіг не лише бадьорість і рухливість, але й здатність захоплюватися улюбленими справами. А розповідає він — заслухаєшся! Перед очима цього сивого чоловіка пройшли українська революція, громадянська війна, потім ще одна війна, учасником якої йому випало бути. Після війни офіцер-фронтовик повернувся до своєї проектної організації.

Пенсіонерство — це час, коли нарешті можна зайнятися улюбленими справами

Колись до рук Юрія Васильовича П'ядика потрапила Антологія української поезії тридцятих років, укладена Василем Атаманюком, Євгеном Плужником, Феліксом Якубовським, оформлена художником Василем Кричевським.

За кожним ім'ям упорядників видання — ціла епоха української культури, зокрема літератури. Про авторів творів антології казати не будемо: що ім'я — то доля, то спалах таланту. Що знає сьогодні про них читач?

Це запитання запало Юрію Васильовичу в душу. І він почав роботу — збирати біографічні відомості про кожного з авторів антології. На кожного — тека з біографією, фотознімком, бібліографією, зразком творчості. Нині в дослідника таких тек понад 5 тисяч!

— Хто його знає, чи хтось зацікавиться й видрукує всі ці матеріали, — бідкається дослідник-ентузіаст. — Але то була б корисна для читача книга. Особливо для молоді.

Юрій Васильович трохи применшує оцінку своєї роботи — з ним тримають тісні контакти працівники Інституту літератури НАНУ: консультуються й консультують, сприяють у пошуках і користуються зібраним.

— Щоб зрозуміти значення того, чим зайнятий Юрій Васильович, — каже співробітник Інституту літератури доктор філологічних наук Микола Сулима, — досить зазначити, що навіть знаменитий київський дослідник Сергій Білокінь часто каже: «Треба звернутися до П'ядика. Без його консультації не обійтися». Статті, опубліковані Юрієм Васильовичем, можна знайти в численних збірниках, журнальних виданнях, в енциклопедіях.

Через сім десятиліть відкрились імена полтавської зустрічі

Поряд з будинком П'ядиків, у сквері, височіє пам'ятник Іванові Котляревському. Хто його знає, але, можливо, саме майже щоденні зустрічі з історичним монументом наштовхнули Юрія Васильовича на чергове захоплення — він розшукав відомий фотознімок учасників урочистостей, якими супроводжувалося відкриття 1903 року в Полтаві пам'ятника фундаторові української літератури Іванові Котляревському, й вирішив з'ясувати імена всіх, хто там зображений.

І що ж? Те, перед чим спасували професіональні дослідники, було подолане ентузіастом-пенсіонером. Ю. В. П'ядик за десять років не лише уточнив імена 68 учасників зустрічі, але й з'ясував прізвища тих, хто вважався невідомим. До того ж стало зрозуміло, що 1903 року в Полтаві зібралися не просто вітчизняні письменники та громадські діячі. То був нелегальний з'їзд Революційної української партії, з якої пізніше створили наші основні політичні партії.

— У пошуках для мене все важливе, — ділиться думками дослідник. — Адже історії байдуже, чи значний вклад в неї вніс певний діяч, чи ні — праця всіх має бути відзначена. До того ж інколи якась відкрита незначна деталь стає важливою ланкою в цілому ланцюжку подій.

Понад тридцять років він відвідує бібліотеки, архіви, приватні збірки. Можна сказати, по крихті збирає інформацію про українську культуру. В помешканні П'ядиків усюди теки, теки й теки. Друзі дослідника, а серед них багато дуже цікавих людей, придбали для Юрія Васильовича комп'ютер. Щоправда, поки що на ньому працює донька господаря — Ірина Юріївна (доктор медичних наук, працівник Київського центру радіаційної медицини). Вона «наповнює» пам'ять комп'ютера зібраними даними.

Довголіттю сприяють добрі традиції родини

Очевидно, що це так. Хоча П'ядикам доводиться боротися за своє родинне гніздо.

Це дещо інша історія, але без неї не буде повною наша розповідь.

Колись будинок на Татарці належав тестеві Юрія Васильовича відомому київському лікареві Антону Собкевичу — пристрасному колекціонерові живопису. Перед війною він подарував Києву колекцію творів класиків українського малярства, зокрема, твори О. Мурашка, М. Бурачека, Ю. Михайліва (всього 400 картин). Вони сьогодні експонуються в міських художніх музеях. Тоді міська влада запевнила колекціонера, що будинок — власність А. Собкевича, буде залишено за ним. У родині зберігають відповідні документи. Куди тільки не зверталися в наші дні П'ядики (відбулося кілька безрезультатних судових процесів), але добитися права на цілковиту власність на свій будинок їм не вдається.

— У нашому будинку можна було б організувати музей, наприклад, української культури 20—30-х років, —каже Юрій Васильович. — Експонатів зібрано достатньо (власне, помешкання П'ядиків і сьогодні нагадує швидше музей, ніж звичне житло: на стінах живописні шедеври, є меморіальні речі, книги, рукописи...)

У шістдесяті роки Юрій Васильович П'ядик мав дружні стосунки з багатьма представниками покоління Івана Дзюби та Василя Стуса. У квартирі переховували рукописи, зокрема Бориса Антоненка-Давидовича.

— А потім, — продовжує Юрій Васильович, — чому б не організувати музей однієї родини? Київської родини? Це теж частина міської культури і її належить охороняти. В нашому будинку є всі для цього можливості. Ось дивіться — тут поряд ще не так давно стояли будинки Олександра Мурашка та Олени Пчілки. Де вони тепер? Перший знищено, а другий так реконструйовано, що від старого нічого не залишилось. Я розумію, що треба будувати новий Київ, але й куточки древнього міста маємо зберегти.

* * *

Зустріч з Юрієм Васильовичем П'ядиком — це доторк до історії, терпкої пам'яті поколінь. Шкода буде, якщо ми дозволимо обриватися цим невидимим ниткам...

Що ж до гривень, то справді, Юрій Васильович уже користувався ними в революційні роки. Але гроші його за таке довге життя так і не принадили. Свою маленьку пенсію він витрачає на дослідницьку працю.

Алла ШОРІНА.

У номер

✔ **Київ**

«Швидка» прискорюється

На вулицях Києва з'явилися перші автомобілі швидкої допомоги, що зовні вигідно вирізняються серед інших.

Їх придбала у компанії «Інтеркар-Україна», головного імпортера продукції автомобільного велета «Фольксваген», приватна медична фірма «Борис». Може, відтепер служба швидкої допомоги, прискорившись у такий спосіб, вправніше виправдовуватиме своє пряме призначення? По відповідь на це запитання вже найближчої середи прийде чимало людей у Торговельно-промислову палату, де ці та інші автомобілі німецького виробництва влаштують свого роду автосалон.

✔ **Донецьк**

Ціни теж лікують

Спеціальний відділ для ветеранів війни відкрито в одній із міських аптек Донецька. Тут колишні воїни мають можливість придбати вітчизняні медикаменти за цінами заводів-виробників, що в середньому обійдеться на 37 відсотків дешевше, ніж у звичайній аптечній мережі. Найближчим часом такі само відділи з'являться в кожному з дев'яти районів міста.

✔ **Одеса**

Мантія для польського професора

В Одеському державному морському університеті відбулося вручення диплома і мантії першому почесному професорові цього вузу. Ним став начальник кафедри Гданського університету Польщі професор Болеслав Мазуркевич — один з провідних фахівців у галузі морської гідротехніки та будівництва гідротехнічних споруд. Б. Мазуркевич активно і плідно співробітничає з науковцями Одеси, його розробки використовують фахівці-практики, а також викладачі при навчанні студентів-гідротехніків.

✔ **Дніпропетровськ**

Багатодітний комбінат

Школа-інтернат № 3 для дітей-сиріт, що на південній околиці Кривого Рогу, перебувала на повному державному забезпеченні. Але яке то забезпечення, здогадатися неважко. Школу було вже хоч розпускай. І не випадково великим благородним вчинком вважають тут рішення Інгулецького гірничо-збагачувального комбінату перебрати заклад на власне утримання. Адже довелося капітально ремонтувати приміщення, з голови до ніг зодягти понад триста сиріт, а тепер ще й щодень пристойно їх годувати.

✔ **Полтава**

Музей крокує в школи

Скрутні часи змушують музейних працівників вишукувати нові, точніше, забуті старі форми роботи. Співробітники Музею-заповідника Миколи Гоголя, що в Шишацькому районі, після показу виставки «Побут Полтавщини. Історія. Сьогодення» на Сорочинському ярмарку знову зібралися в дорогу — селами свого та сусідніх районів з лекціями-екскурсіями.

✔ **Вінниця**

Нівроку помідорчик — як волове серце!..

Один кілограм тридцять грамів заважив дивопомідор, вирощений мешканкою міста Бар на Вінниччині Лідією Петрик. Господарка каже, що над грядками особливо не «ворожила», доглядала їх, як усі: поливала, підживлювала, навесні рятувала від несподіваних морозів.

Помідор, якому дивуються навіть спеціалісти районної державної насіннєвої інспекції, де, до речі, працює Л. Петрик, виріс із насіння сорту «Волове серце». Його, без перебільшення, вистачило б на обід для всієї сім'ї. Але на салат червону чудасію не пустили — залишили на насіння.

✔ **Фотофакт**

Студенти Луганського державного педагогічного університету на розкопках давньогрецького міста-держави Ольвія, що поблизу Миколаєва.

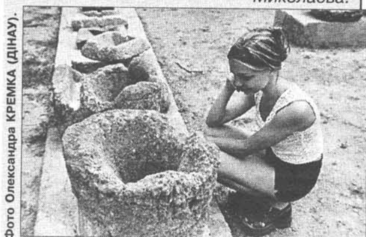

Фото Олександра КРЕМКА (ДІНАУ).

Любовні таємниці Павловської лікарні

Клятва Гіппократа

Київська психіатрична лікарня ім. Павлова, яку в народі любовно називають «Павловка», викликає неадекватну реакцію у місцевого населення. Одні її бояться, інші на неї моляться... Про те, що відбувається на вул. Фрунзе, 103, ходять чутки, легенди, страшилки.

Так уже склалося, що психіатрія в нашій країні була потойбічна, закрита для суспільства галузь медицини, де панували свої порядки. Вона нагадувала державу в державі, як, скажімо, армія чи в'язниця. Свого часу за огорожею її закладів діяла додаткова машина покарання для неслухняних, небажаних та неугодних державі громадян.

Сьогодні ситуація дещо змінилася. В наш демократичний час у народі дедалі частіше «їде дах», і двері психлікарень розчинені для населення в прямому й переносному значенні. Принаймні, таємниці «Павловки», добровільно оприлюднені нещодавно головним лікарем Київської клінічної психоневрологічної лікарні № 1 Романом Никифоруком, дають змогу так думати.

Як повідомив пан Никифорук, у квітні нинішнього року в сьомому відділенні лікарні сталася надзвичайна подія морально-етичного характеру. Якийсь медбрат Д. домагався хворого Ф., настійно схиляючи останнього вступити з ним у гомосексуальний зв'язок. З пояснень потерпілого можна зробити висновок, що санітар, викликавши його о другій годині ночі до маніпуляційної, зробив хворому якийсь укол, після чого почав вести відверті розмови на сексуальні теми, попередньо змусивши Ф. зняти штани. За спроби статевого контакту, зробленої медпрацівником, хворий вистрибнув з вікна другого поверху відділення. Вчасної допомоги Ф. надано не було. Лікар оглянув його тільки наступного дня і встановив переломи п'ятскової частини гомілковостопи обох ніг та удар голови.

За словами головлікаря, при надходженні сигналу від родичів хворого, який зазнав сексуальних домагань, одразу було проведено службове розслідування інциденту. За підсумками цього розгляду через чотири місяці на міні-прес-конференції у кабінеті Никифорука відзвітувала юрист лікарні Ніна Павленко. Д. і раніше, повідомила вона, було помічено в недостойній поведінці щодо хворих.

То чому так довго (три роки), знаючи про, м'яко кажучи, професійну непридатність медбрата, його терпіли в лікарні? Никифорук пояснив так: мовляв, хворі боялися поскаржитися на сексуально заклопотаного і грубого санітара, а в адміністрації не було прецеденту звільнити не так цінного, як «стійкого кадра». Головлікар скаржився, що плинність кадрів, особливо серед молодшого та середнього персоналу, негативно позначається на організації допомоги хворим. Юрист висунула свою оригінальну версію. За її словами, санітар, «наполовину негр», кожне посягання на свої права робочої людини ладний був трактувати не інакше, як вияв расизму.

Утім, Д., як з'ясувалося згодом, непогано знає і КЗпП. Нещодавно колишній санітар подав позов до суду Мінського району столиці на адміністрацію Павловської лікарні за буцімто незаконне звільнення з вимогою виплатити йому заробітну плату за вимушене неробство.

А потерпілому тієї квітневої ночі хворому Ф., який спробував покарати свого кривдника через прокуратуру, відмовлено у порушенні справи. Причина відмови тривіальна: «не спіймании — не насильник». Якщо навіть допустити, що ніякого сексуального насильства не було і це вигадка хворої на шизофренію молодої людини, то все одно, на думку Никифорука, медбрат Д. не виконав своїх професійних обов'язків і не надав вчасної допомоги хворому. За що й було його звільнено.

Кажуть, у чужій душі — мов серед ночі. Що робиться серед ночі за глухими стінами «Павловки», знають, мабуть, лише хворі та черговий медперсонал. Головлікар щиросердно зізнався, що випадок насильства (і не тільки сексуального) медпрацівників стосовно хворих аж ніяк не поодинокий. Тому у відділеннях психлікарні віднедавна в нічний час чергують не тільки молодший персонал, а й лікарі. Все це нагадало мені профілактику «дідівщини» у військових частинах — там також у казармах уночі чергують офіцери. І якщо в армії сильний знущається над слабким, то в Павловській, з'ясовується, здорові люди знущаються над хворими, використовуючи своє службове становище, білий халат і допуск до ліків, а головне — безпомічність і беззахисність душевнохворої людини. Адміністрація лікарні закликає до громадянської участі у розв'язанні цього питання. Лікарі-психіатри та їхні пацієнти сподіваються і на законодавчу базу. На жаль, закон «Про психіатричну допомогу» досі не прийнято парламентом.

Звісно, він не розв'яже всіх проблем вітчизняної психоневрологічної служби, проте може істотно змінити її на краще.

Ольга ВАУЛІНА.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Вітчизняний стиль

Соки проти радіонуклідів

Сімферопольський завод імені 1 Травня, який випускає консерви для дитячого харчування, нині працює за двома програмами: «Україна — дітям» і «Крим — дітям». Підприємство виробляє 30 найменувань продукції загального і лікувально-профілактичного призначення: натуральні соки, соки з м'якоттю, однокомпонентні і купажовані пюре, напої, нектари.

Один приклад. Включення яблучного соку з м'якоттю і пектином у меню євпаторійського санаторію «Чайка» довело його високу ефективність для виведення радіонуклідів з організму дітей-чорнобильців. Фруктові соки з екстрактом пурпурової ехінацеї (на підприємстві їх випускають дев'ять найменувань) зміцнюють імунну систему малюків. Розширюється асортимент продукції з додаванням екстрактів м'яти та шипшини. На сучасній лінії пакують у євробанку дитяче харчування з фруктів, ягід, овочів, призначене для малят віком від 1—2 місяців.

«Дитячий завод» пройшов експертизу, яка підтвердила перспективність подальшого розвитку виробництва. Підприємство отримало від уряду Криму безпроцентний кредит у 245 тисяч гривень на освоєння нових видів тари.

Отже, вже цієї осені у продажу з'являться соки в пластикових стаканчиках. Термін їхнього зберігання —близько двох тижнів. Вони вдвічі дешевші, ніж соки в євробаночках. За новинкою вже стали в чергу керівники курортно-оздоровчих закладів, які нині укладають договори з виробником на постачання популярної цілющої продукції для відпочивальників Південного берега.

Віктор ХОМЕНКО.

Сімферополь.

Досвід

Не до жиру

Минули часи, коли професійно-технічні училища подавали як навчальні заклади, які вирощують гордість суспільства — робітничий клас. Нині ж, на тлі завмерлих промислових підприємств, важко говорити про підготовку робочої зміни. Тож і змушені різноманітні ПТУ вишукувати можливості для виживання. Саме це й стало причиною відкриття в Херсоні постійно діючої виставки-магазину виробів вихованців техучилища № 1.

Споживачам пропонують металеві двері та декоративні грати, віконні рами, панно з дерева та металу, гончарні вироби тощо. А викладачі та учні ПТУ-1 вже одержали замовлення на виготовлення преса для вичавлювання соку, гаражних воріт тощо.

Отож учні не лише одержують професійну підготовку, а й учаться виживати за складних ринкових обставин.

Сергій ЗЛЕНКО.

Херсонська область.

Оголошення

Повідомляємо, що з ініціативи акціонерів, які в сукупності володіють більш як 10% акцій, загальні збори акціонерів ВАТ «Калуська автобаза» відбудуться 4 листопада 1999 року об 11.00 за адресою: Івано-Франківська обл., м. Калуш, вул. Литвина, 13.

Порядок денний:

1. Звіт голови правління.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Прийняття статуту в новій редакції.
4. Вибори керівних органів ВАТ.
5. Затвердження угоди з незалежним реєстратором.

Реєстрація акціонерів з 9.00 до 10.30. При собі мати паспорт.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Регістр».

Батьківський поріг переступили чужинці

Будинок, де народилась і виросла династія, використовується сьогодні як дача

За листом читача

Цю родину — дружну, працьовиту — у 80-х знала вся велика Малинівка. Тепер про неї також пам'ятають. Але сім'ї в тому складі вже немає. Батьки померли, діти звили свої гніздечка.

А батьківський будинок стоїть — великий, дерев'яний, на вікнах різьблені наличники. Стоїть німим докором тим, хто хоче забуття всьому, що пов'язане в селі з Перепелицями.

Будинок, де народилась і виросла династія, де чулися дитячі голоси й пісні, де пахло молоком і медом, використовується сьогодні чужими людьми як дача. І земля, щедро полита потом господарів, абияк обробляється випадковими господарями.

Чому ніхто з численної сім'ї не успадкував батьківського будинку? Про це розповідає Віра Іщенко, одна з дочок Олександра Костянтиновича і Пелагеї Дмитрівни:

— Одружившись 1923 року, мої батьки стали жити в будинку батька. Сім'я була велика, тому до хати відразу добудували кімнати, з часом з'явилися нові господарські приміщення. Лише 1939-го батьки переселилися в свою новобудову. Проте продовжували допомагати бабусі з дідусем, у них я, власне, й виросла. Після їхньої смерті будинок дістався у спадщину тьоті Антоніні Костянтинівні. Вона збиралася оформити його на мою маму, але не встигла — померла. За законом, безгоспний будинок передається на баланс місцевої ради. Моя мама звернулася до суду з позовом до Малинівської селищної ради про визнання першочергового права на придбання будинку. Після її смерті правонаступницею стала я.

Печенізький райсуд задовольнив позов Віри Іщенко і зобов'язав селищну раду укласти з нею договір купівлі-продажу. Але поїзд у той час уже пішов. Будинок було продано громадянці Ользі Янковій задовго до рішення суду. Проданий, зверніть увагу, всупереч забороні, накладеній районною нотаріальною конторою, яку учасники оборудки просто-напросто проігнорували під час оформлення договору купівлі-продажу. Невдовзі на підставі цієї незаконної угоди було виділено дачниці присадибну ділянку.

Оскільки весь цей час (починаючи з 1993 року) Іщенко оспорює договір між селищною радою і Янковою в судах різних інстанцій, новоспечена господиня також не сидить склавши руки. Вона через міський суд домоглася визнання чинним того самого договору купівлі-продажу, тобто права власності на будинок. «Не києм — так палицею, — вирішила Ольга Григорівна. — Не захотіла селищна рада через нотаріуса оформляти — узаконимо договір через суд».

Було це ще в березні 1993-го.

— А в червні того-таки року президія Харківського обласного суду за моїм протестом відмінила рішення судді Самойлової і відправила справу на новий розгляд до Чугуївського міськсуду, — каже голова обласного суду Василь Бринцев.

— Але постанова суду не виконана й досі, — казав я Василеві Дмитровичу в квітні цього року.

Суд міста Чугуєва так і не розглянув справу. Голова облсуду не приховував свого здивування і пообіцяв розібратися.

А тим часом Ольга Янкова вкотре засадила город...

— Про незаконну оборудку свідчить і той факт, що спірний будинок як і раніше перебуває на балансі виконкому Малинівської селищної ради, — підкреслили в Чугуївському міжміському державному бюро технічної інвентаризації. — Якщо будинок — власність Янкової, то чому він належним чином не перереєстрований?

На це запитання відповів голова Малинівської селищної ради Микола Семер'янов:

— Тому що договір купівлі-продажу між селищною радою і Янковою не визнаний чинним.

Тоді на якій підставі Ольга Григорівна шість років користується будинком і присадибною ділянкою?

— Питання про законність договору повинні розв'язувати судові органи, а ось рішення про виділення землі Янковій переглянемо ми.

Слова свого голова дотримав. Депутати селищної ради скасували своє рішення про виділення земельної ділянки лжеводарці будинку. А що за дача без будинку?

Ольга Григорівна, котра, до слова, відмовилася зі мною зустрітися, продовжує відстоювати свою позицію. Вона намагається довести, що попри рішення міського і президії обласного суду будинок вона «експлуатує» на законних підставах.

Тобто на підставі незаконного договору купівлі-продажу?..

У цьому належить розібратися судові. До слова, вже не Чугуївському, а знову Печенізькому.

Іван ІЛЛЯШ.

Харківська область.

Премія міському голові

Ще на пам'яті торжества пушкінських днів у Кам'янці. І ось — нове свято. Славне місто недавно відсвяткувало 350-й день народження.

У переддень ювілею міському голові Володимиру Марчуку присуджено Міжнародну премію імені С. Гулака-Артемовського. Вручила її віце-президент Комітету з міжнародних премій, академік, композитор Людмила Височинська. Як зазначається в дипломі лауреата, міжнародну премію є визнанням високої професійної майстерності, активної громадсько-пропагандистської діяльності, вагомого внеску мера міста Кам'янки в об'єднання людей миру.

Федір ЛЮДНИЙ.

Кам'янка
Черкаської області.

Фото з конверта

Нам не страшний бензиновий дефіцит.

Фото Івана ЮРИЧКА.

Пам'ять

Пироги з дичками

Під час фашистської окупації Харківщини я жив у дитячому будинку.

На початку війни там було 300 дітей-сиріт різного віку. На день визволення нас лишилося 16. Решта — загинули від голоду і хвороб.

І нині стає моторошно, коли згадую важкі часи. Та навіть тоді життя поверталося до нас не лише темною, а й світлою стороною. Недалеко від нас жила дуже старенька бабуся, звали її Марфа Іванівна. Добре пам'ятаю, як ми з товаришем допомагали їй: рубали дрова, носили з колодязя воду, доглядали кролів і двох козенят, товкли у саморобній ступі кукурудзу, з якої наша бабуся готувала смачну затірку. Восени Марфа Іванівна пригощала нас запашними житніми пирогами з грушами-дичками, які ми приносили їй з лісу. Наїдалися ми досхочу.

Потім уже дізналися, що під час окупації ця мужня бабуся переховувала і лікувала наших полонених-утікачів, урятувала життя лейтенанту-єврею, який ховався на горищі майже три місяці.

Хоч як було тоді скрутно, а люди допомагали одне одному, важко і багато працювали, аби життя стало кращим. Тепер ми ставимося інколи до інших з недовірою, відвертаємося від них у тяжку годину. Коли я бачу таке, згадую просту селянську жінку, яка допомогла нам вижити.

Віктор ІВАНОВ.

Кременчук
Полтавської області.

Верховний Суд пом'якшив покарання

Дієвість виступів «ГУ»

Після публікації статті «Я захищав сім'ю від насильства та вимагань» («ГУ» від 2.06. 99 р.) заступник Голови Верховного Суду вніс протест у справі Володимира Сичова. Нагадаю її суть.

У липні 1996 року біля воріт свого будинку житель села Велика Знам'янка Кам'янсько-Дніпровського району Володимир Сичов убив пострілом із власної рушниці Вадима Мішуру, який з іншими односельцями грубо порушив спокій сім'ї засудженого.

Вони на двох машинах прибули до нього з'ясовувати стосунки, а напередодні вимагали від його сина валюту, золото, спиртні напої. Батько, захищаючи сім'ю від сільських рекетирів, застосував зброю. Сталося непоправне — під час короткої сутички прогримів постріл.

— Це вбивство — ненавмисне, — вже три роки стверджує Володимир Сичов. — Я не хотів убивати!

Адвокат, односельці вважають, що слідство велося упереджено, необ'єктивно, а суддя Л. Юхно провів судові засідання з неприховано обвинувальним ухилом.

Судова колегія в кримінальних справах Верховного Суду України, розглянувши справу за протестом заступника Голови ВС, не тільки істотно змінила вирок районного суду, а й пом'якшила покарання Сичову.

В ухвалі, зокрема, зазначається, що під час призначення покарання суд «залишив поза увагою конкретні обставини, що передували злочинним діям В. Сичова, недостатньою мірою врахував обставини, які пом'якшують його відповідальність, та дані про особу В. Сичова, а крім того, без достатніх на те підстав визнав обтяжувальною обставиною вчинення злочину В. Сичовим у стані сп'яніння, що призвело до призначення засудженому надмірно суворого покарання».

Верховний Суд частково виправив помилки запоріжців.

Судова колегія в кримінальних справах виключила із судових рішень визнану як обтяжувальну відповідальність Сичова обставину — скоєння злочину в стані алкогольного сп'яніння.

І пом'якшила йому покарання: тепер він відбуватиме строк на 3 роки менше.

Три роки... Це мало чи багато?

Відповідь знає тільки Сичов, який не збирається миритися з долею.

Іван НАВРОЦЬКИЙ.

Ви нам писали

Шануймося!

Дирекція державного підприємства «Укрвагонсервіс» розглянула скаргу О. Закірової, надіслану в «Голос України»

Факти, викладені в скарзі, частково підтвердилися. За нетактовне, зневажливе ставлення до пасажира провідниці вагонів Е. ТОНКОШКУР винесено догану і позбавлено премії за червень. За неналежну підготовку вагонів до рейсу і невжиття заходів для запобігання конфліктної ситуації між пасажирами і провідниками винесено догану начальнику поїзда Ю. Лебедю і також позбавлено його премії.

Володимир НЕКРАСОВ,
директор ДП «Укрвагонсервіс».

Назвемо всіх поіменно

Навесні 1944 року, відступаючи, окупанти зупинилися в селі Мала Мечетня Кривоозерського району Миколаївської області. Поруч з дитячим садком, де вони розташувалися, жили Кость Ткач і син його Захар. Батько з сином вирішили захопити вночі у німців зброю. Намір не вдався. Окупанти їх розстріляли.

Щорічно, відзначаючи 9-го травня День Перемоги, мої земляки називають поіменно всіх односельчан, які не повернулися з війни. Не згадують лише Костя і Захара Ткачів, батька і сина. Думаю, що це — несправедливо.

Михайло ІЗУЇТА.

Мистецтво — з дитсадка

Вінницький дитсадок № 46 — чи не єдиний у нашій державі дім для малюків, де можуть похвалитися власним музеєм народного мистецтва, якому, до того ж, присвоєно звання народного. Як усе прекрасне, починався він з любові. Заради неї, любові до дітей, колишній вихователь Людмила Філінська десять років тому звалила на свої плечі ношу, яка, навіть їй самій здавалося, була не під силу. Нині вона, майстер народної творчості, директор незвичайного дитсадка, не приховує задоволення від зробленого.

— Бачили б ви, — каже співрозмовниця, — що робиться з дитиною, коли вона вперше заходить до нас!.. Зупиняється, мов заворожена. Оченята аж розбігаються від навколишньої краси. А я бачу й її душу. Вона возвеличується, прагне високості...

Експонатам тут аж тісно, вони в кожному куточку. Вдалося зібрати роботи кращих митців — заслуженого майстра народної творчості гончара Олексія Луцишина, майстра витинанок Марії Гоцуляк, вишивальниці Валентини Квасницької... Є тут предмети побуту: старовинні мисники, ночви, зразки одягу, рушники. Постійно поповнюється розділ дитячих робіт. Бо музей не тільки для екскурсій.

Дітей тут навчають народним ремеслам — гончарству (**на знімку:** за гончарним кругом працює директор Людмила Філінська); писанкарству (**на знімку:** учасниця багатьох виставок з розпису писанок, студентка місцевого педуніверситету Наталя Філінська); вишивати (**на знімку:** доцент кафедри історії педуніверситету Лідія Мельничук одне із занять проводить у музеї).

У Вінниці кажуть: діти, які виховуються в дитсадку № 46, не схожі на інших. Гадаю, не треба пояснювати чому...

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Фото Володимира КЛЕПКА.

До відома громадськості
ЗАТ «Фінансова консультативна група»
звернулася до Національної комісії регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензії на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з постачанням за нерегульованими тарифами електричної енергії на території України.
Адреса: м. Київ, вул. Велика Китаївська, 6-Б. Тел./факс 229-08-66.

Акціонерний комерційний банк «Інтеграл» повідомляє, що 21.10.1999 року об 11-й годині в приміщенні Залізничого районного суду м. Києва
(вул. Кривоноса, 25)
відбудеться аукціон з продажу окремого нежитлового приміщення, розташованого
по вул. Стадіонній, №5, м. Києві.
Площа приміщення 894,2 кв. метра.
Початкова вартість 1 млн. грн.

Арбитражный суд Черниговской области
(250000, г. Чернигов, ул. Ленина,43)
возбудил дело № 4/131 б
о банкротстве ООО «Електрон-Сервис», 250037, г. Чернигов, ул. Рокосовского,62,
р/с 2600930420300 в УСБ г. Чернигова, МФО 353014, ОКПО 22821743.

ООО «Профит», код 24579909, сообщает о своей ликвидации.
Претензии принимаются в течение месяца со дня публикации объявления по тел. 220-73-67.

МГЗ

Правління ВАТ «Миколаївський глиноземний завод»
повідомляє своїх акціонерів, що чергові загальні збори акціонерів відбудуться 5 листопада 1999 року об 11.00 за адресою: м. Миколаїв, пл. Суднобудівників, буд. 3, ПК «Суднобудівник».

Порядок денний:

1. Звіт правління про діяльність ВАТ «МГЗ» за 1997-98 рр., висновок ревізійної комісії по річних звітах та балансах ВАТ «МГЗ».
2. Звіт Спостережної ради про свою діяльність у 1997-98 рр. та I півріччі 1999 р.
3. Звіт ревізійної комісії про свою діяльність у 1997-98 рр. та I півріччі 1999 р.
4. Про прибуток та порядок покриття збитків ВАТ «МГЗ» за 1997-98 рр.
5. Про форму випуску акцій.
6. Про передачу ведення реєстру власників іменних цінних паперів ВАТ «МГЗ».
7. Про збільшення статутного фонду ВАТ «МГЗ» та випуск додаткової кількості акцій на суму індексації основних фондів.
8. Про зміни та доповнення до статуту ВАТ «МГЗ».
9. Про правила процедури та інші внутрішні документи ВАТ «МГЗ».
10. Про повноваження та функції спостережної ради.
11. Про склад правління.
12. Про склад спостережної ради.
13. Про склад ревізійної комісії.
14. Про основні напрями діяльності ВАТ «МГЗ» на 1999—2000 рр. та нормативи розподілу прибутку.

Інформація відносно збільшення статутного фонду:
а) збільшення статутного фонду здійснюється у зв'язку з індексацією основних фондів;
б) статутний фонд збільшується на 296 473 402, 00 грн. шляхом додаткового випуску на вказану суму 1 185 893 608 штук простих іменних акцій номінальною вартістю 0,25 грн. кожна;
в) усі акції додаткового випуску продажеві не підлягають, а розподіляються серед акціонерів пропорційно їхній частці у статутному фонді товариства;
г) акції додаткового випуску розподіляються серед акціонерів після реєстрації випуску акцій в Державній комісії з цінних паперів та фондового ринку та можуть бути отримані ними без обмеження терміну;
д) збитків, пов'язаних зі збільшенням статутного фонду товариства, в акціонерів не передбачається, але в разі виникнення у них документально підтверджених збитків їх буде відшкодовано товариством згідно з чинним законодавством України;
е) п. 5.1 статуту товариства у зв'язку зі збільшенням статутного фонду пропонується викласти у такій редакції:
«5.1. Статутний фонд Товариства становить 674 736 762, 00 грн., який поділений на 2 698 947 048 простих іменних акцій».

Реєстрація акціонерів (їх представників), які прибули на збори, буде відбуватися два дні за адресою проведення зборів, а саме: 04.11.99 р. з 8.00 до 17.00 та 05.11.99 р. з 8.00 до 10.00.
Для реєстрації акціонерам необхідно мати при собі паспорт, а представникам — паспорт та документ, що посвідчує їх повноваження.
Ознайомитися з документами, пов'язаними з порядком денним зборів, можна у правлінні товариства, починаючи з 26.10.99 р.
Довідки за телефоном: (0512) 29-18-05.

Правління ВАТ «МГЗ».

16 листопада 1999 року о 10-й годині у приміщенні клубу с. Затишок відбудуться позачергові збори акціонерів
ВАТ «Рижавський насіннецький буряк».
Реєстрація акціонерів з 9-ої до 10-ої години.
Порядок денний:
1. Переобрання голови правління.
2. Внесення змін до статуту ВАТ «Рижавський насіннецький буряк».
3. Різне.

Оргкомітет із скликання позачергових зборів акціонерів ВАТ «Рижавський насіннецький буряк».

Арбітражний суд м. Києва
(01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-В)
за заявою ВАТ «Завод Укркабель» порушив справу № 7/384-б про визнання ЗАТ Асоціації підприємств «ВЕКОМ» банкрутом.
Юридична адреса: 04071, м. Київ-71, вул. Костянтинівська, 7, р/р 26000899 в АКБ «Перкомбанк», МФО 321712, код ЗКПО 21658637.
Претензії можливих кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

АОЗТ «Агрокомплекс «Омега», код 23517852, сообщает о своей ликвидации.
Претензии принимаются в течение месяца со дня публикации объявления по тел. 220-73-67.

Свідоцтво № 35693078 НВ № 983620 про реєстрацію платника податку на додану вартість, видане ДПА Жовтневого р-ну м. Києва 18.07.1997 р. Шкільному державному об'єднанню їдалень Жовтневого р-ну, вважати недійсним.

ЗАТ «Корпорація Укржилбуд» повідомляє про свою ліквідацію.
Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: м. Київ, вул. Дарвіна, 10.

Шановні акціонери!
Правління АТЗТ «Київавторемтранс»
запрошує вас взяти участь у загальних зборах, які відбудуться за адресою: Київ, вул. Доброхотова, 5а. Актовий зал ОСВП «Академтеплоенерго» 30 листопада 1999 року о 17 годині. Реєстрація з 16.00
При собі мати паспорт або інший документ, що посвідчує особу.

Порядок денний:

1. Затвердження регламенту зборів.
2. Звіт правління за 1998 рік.
3. Затвердження основних напрямів діяльності підприємства на 1999 — 2000 рік.
4. Звіт ревізійної комісії за результатами фінансово-господарської діяльності за 1998 рік.
5. Вибори голови правління.
6. Внесення змін та доповнень до статуту товариства у зв'язку зі змінами, що відбулися у діючому законодавстві.
7. Вибори членів спостережної ради товариства.
8. Вибори персонального складу ревізійної комісії товариства.

З документами щодо порядку денного акціонери можуть ознайомитись з 20 листопада у бухгалтерії підприємства з 16 до 20 години за адресою: Київ, пр. Палладіна, 32-б.

Правління АТЗТ «Київавторемтранс».

Правління АТ «Ватутінський м'ясокомбінат»
Повідомляє про внесення змін та доповнень до порядку денного загальних зборів акціонерів, які відбудуться 7 жовтня 1999 р. об 11.00 за адресою:
Черкаська обл., м. Ватутіне, вул. Індустріальне шосе, 1,
(перше повідомлення надруковано в газеті «Голос України» від 21 серпня 1999 р. № 155 (2157),
зокрема пункт 3 порядку денного викласти у наступний редакції:
«3. Затвердження результатів фінансово-господарської діяльності Товариства за 1998 рік та планів роботи на 1999 — 2000 рр.», та доповнити порядок денний пунктами:
«6. Внесення змін та доповнень до статуту Товариства.
7. Затвердження внутрішніх положень Товариства.»
Реєстрація акціонерів буде проводитись з 8.30 до 10.30 в день та за місцем проведення зборів. Для участі у зборах акціонерам необхідно мати документ, що посвідчує особу акціонера, для представників акціонерів — довіреність на право участі і голосування.

Правління АТ «Ватутінський м'ясокомбінат».

За кордоном є спадок. Можливо, для вас...

Укрін'юрколегія (252034, Київ, вул. Золоті Ворота, 2-А) у справах про спадщину розшукує родичів:

Померлих в Канаді

1. **Георгія Городенко**, а саме його братів і сестер Миколу, Василя, Степана і Ганну Горденко або їх нисхідних.
2. **Петра Шелвейла**, який народився 1891 року в Україні чи Польщі.
3. **Гаррі (Григорія, Георгія) Івановича Скегара**, який народився в Україні 1902 року.
4. **Майка (Михайла) Оленчука**, який народився 1886 року в Україні.
5. **Майка (Михайла) Кабатова**, котрий народився 1900 року в Україні, матір якого звали Марія, відома як Зефія.
6. **Марії Юрашек**, в дівоцтві Марії Волянік (Воланик, Волянік), по першому шлюбу Марії Шаблінської, яка народилася 1909 року в селі Боремель біля Дубно.
7. **Георгія Бабіча**, який народився 1929 року в Україні.
8. **Стефанії Щурко**, яка народилася приблизно 1916 року в с. Креховичі, Україна, як донька Магдалини Ярмолюк і мала сестру Марію Саюнс.
9. **Джона (Івана) Юрісти**, відомого як Джон Прекстова (Прекстова), який народився в Чехословаччині 1908 року.
10. **Ніка (Миколи) Козла (Козлова)**, який народився 1902 року в Росії чи Україні.
11. **Вайлет (Віолетти) Жарковської**, яка народилася в Україні.
12. **Йосипа Смигельського**, який народився 1912 року в Н/П Остапцево, батьками котрого були Лука та Кароліна Смигельські.
13. **Болеслава Барановського**, який народився в Варшаві 1913 року.
14. **Стіва (Степана) Самовінчука (Самовічука)**, який народився 1917 року в Україні.

Померлих у США

1. **Теодора Прессмана (він же Трессман)**, батько якого Азріель Меєрович Прессман (Трессман) народився 1898 року в Новограді-Волинському, а бабкою була Гуссі Енсел Штейн.
2. **Івана (Джона) Гловацького**, 1910 р. народження батько якого Самуель Гловацький народився 1885 року в Зендранові, Галичина, а матір'ю була Юлія Танич, яка народилася 1892 року в Ропука, Галичина.
3. **Соломії Борковської**, уродженої Дзірговської (Дзірджовської, Дзіковської), батько котрої Антоній Дзірговський (Дзіковський) народився 1887 року в н/п Сулєрне, Польща, Росія.
4. **Беатріс Шталь** (Столярової), яка народилась 1902 року в Одесі чи Кривому Розі, батьками якої були Ребека та Абрахам Столяров, в котрої в Україні проживали племінники Столяров Леон, Верховська Стелла, Верховська Белла, Верховська Генрієта та Левентон Стелла.
5. **Рози Гарабет**, яка народилась 1915 року в м. Бандери, а саме: будь-яких родичів її матері Соні Беркович.

Померлих в Німеччині

1. **Ганса Гізбрехта**, який народився 1911 року в н/п Розенорт, Україна.
2. **Хелени (Олени) Гуш (Гущ, Гусц)**, яка народилася в Городенці Івано-Франківської області 1886 року.
3. **Коснії Злотунь**, уродженої Біда, яка народилась в Україні 1890 року.

Померлих в Англії

1. **Григорія Ільчишина**, який народився 1912 року в с. Голешів Жидачівського району Львівської області, а саме: Олену Височан, Марію Баранович та Катерину Балінську.
2. **Ольги Мельничук**, уродженої Осенко, яка народилась в Перемишлі 1914 року.
3. **Михайла Зубенка**, який народився на Житомирщині.
4. **Володимира Рогинського**, який народився в Україні 1924 року.
5. **Івана Костів**, який народився в Україні 1921 року.
6. **Йосифа Грега**, який народився в Україні 1918 року.

Померлої в Австралії

1. **Галини Чорній, уродженої Малушевської (можливо, Малишевської)**, яка народилася 1912 року, в Ковелі чи районі, батьками котрої були Андрій та Меланія Малушевські.

Померлої у Франції

1. **Анни Бакуменко**, котра народилась в Україні 1914 року, батько котрої Петро Бакуменко народився 1887 року в селі Максимівка, а мати Ірина Тищенко (Тиченко) народилась 1895 року в селі Рожнівка Ічнянського району.

Зацікавлених осіб, а також осіб, яким відоме місце проживання розшукуваних, просимо повідомити про це Укрін'юрколегію: Київ-34, вул. Золоті Ворота, 2-А; тел. (044) 2465803, 2292216, факс (044) 2292835.

Реклама в газеті «Голос України»: тел. 441-89-34, факс 449-85-62

У номер

✔ Київ

Прем'єра-сюрприз

Моріс Бежар — про нього ходять легенди — хореограф і балетмейстер, сценограф і драматург, режисер театру і кіно. Моріс Берже (справжнє прізвище маестро) — сутулий хлопчак з кривими ногами, який завдяки наполегливості зміг екстравагантно обіграти своє непоказне тіло і сягнути вершини слави. З сімнадцяти років, коли він обрав замість академії кордебалет Марсельської опери, театр став для Моріса життям... 21—23 вересня нам випала нагода побачити кращі роботи балетної трупи "Балет Бежара в Лозанні". Вистави покажуть в палаці "Україна". В останній день гастролей очікують прем'єру. Назву нової роботи тримають в таємниці — організатори готують сюрприз.

✔ Львів

Уклін княжому роду

У канву 800-річчя Галицько-Волинського князівства вплелися іменини міст — Львова, Дрогобича, Куликова, який цими днями відзначив свою 600-ту річницю. Участь у торжествах Президента України Леоніда Кучми, котрий зустрічався із діловими колами, інтелігенцією, відкривав пам'ятник Юрію Дрогобичу, дала нагоду зазирнути в майбутнє у контексті пройденого.

Останніми роками Львів за підтримки Києва став справжньою галицькою столицею з європейським обличчям. А день народження міста львів'яни вважають своїм родинним святом. На урочисто відкритому після реконструкції стадіоні «Україна» відбувся концерт зірок української естради. Театр «Воскресіння» показав на площі Міцкевича вуличну виставу «Святе і грішне». У Львівському палаці мистецтв відбулися міжнародні виставки-ярмарки «Стиль-99», «Тур-ЕКСПО-99». Міська влада нагородила переможців року в номінації «Шануймо кращих».

✔ Чернігів

Святкові чотири дні

У минулі вихідні, вчора та сьогодні Чернігів відзначав 56-ту річницю визволення від фашистських загарбників. Громадськість, керівники області поклали квіти до обеліскв загиблим у роки Великої Вітчизняної війни. Відбувся урочистий хід ветеранів до Меморіалу слави. Чотири дні у Чернігові — концерти, марш-паради духових оркестрів, виступи художніх колективів. Порадував усіх святковий гала-концерт з участю лауреатів всеукраїнського конкурсу «Таврійські ігри».

✔ Фотофакт

Вихідними сонячними днями у столиці звітували кращі колективи Івано-Франківщини.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Соло для Дем'яненка з «оркестром»...

«Зірки» українського футболу в підтримку Леоніда Кучми

Спорт

Сценарій цього свята мало чим відрізнявся від попереднього, яке відбулося позаторік на НСК «Олімпійський». Але вболівальники йшли на цей товариський матч, мов закоханий юнак на перше побачення. Для багатьох це була зустріч з юністю. А нинішнє покоління вперше побачило живих легенд.

Гадаю, що переважна більшість із 60 тисяч глядачів, які зібралися на трибунах, після футбольного матчу, концерту зірок естради і феєрверку щиро дякували керівництву ФК «Динамо» (Київ). Цей матч відбувся під егідою Київської міської організації СДПУ(о), яку очолює народний депутат України Григорій Суркіс.

Товариський матч зірок. «Динамо» (Київ) — «Спартак» (Москва). 2:1 (1:1). 1:0 Буряк, з пенальті, 8, 1:1 Ярцев, 31, 2:1 Заваров, 69.

«Динамо»: Чанов (Михайлов), Безсонов, Євсеєв, О. Кузнецов, Дем'яненко, Рац (Дамін), Михайличенко, Литовченко, Заваров, Буряк, Блохін (Яремчук).

«Спартак»: Дасаєв (Прудников), Атауллін, Хідіятуллін, Поздняков (Аджоєв), Каюмов (Суслопаров), Морозов, Ярцев, Гладилін (Папаєв), Гаврилов (Єгорович), Черенков (П'ятницький), Абрамов.

Арбітр Роман Лаюкс (Латвія).

Майстерність, як кажуть, не іржавіє. Нехай не ображаються гравці нинішнього складу киян, але мало хто з них уміє зробити точну передачу на 40, 50 метрів, як це елегантно і ефектно робили їхні попередники. А м'яч, який забив Василь Євсеєв з повороту красивою дугою, викликав захоплення на трибунах. Шкода, що було становище «поза грою».

У дебюті зустрічі у своєму штрафному спартаківці збили нині народного депутата України Олега Блохіна. І Леонід Буряк виконав кальну місію, як і в добрі колишні часи, бездоганно. Потім про свої бомбардирські якості нагадав Георгій Ярцев.

А під завісу зустрічі захоплення викликав рейд Анатолія Дем'яненка. Він від своїх воріт на швидкості пройшов до штрафного гостей і виклав м'яча Олександрові Заварову. А той технічно пробив «щічкою».

Потім було нагородження учасників і арбітрів, коло пошани...

Усе завершилося товариською вечерею в ресторані готелю «Спорт». А скільки було приємних спогадів! Адже цим славним людям було що згадати.

Перемога «Лаціо» і невдача «Парми»

Суперник київського «Динамо» у груповому турнірі Ліги чемпіонів римський клуб «Лаціо» в п'ятому турі чемпіонату Італії вдома здобув упевнену перемогу — 3:0 — над «Торіно». Голи забили: Верон, 14, з пенальті, Сімоне Індзагі, 75, Салас, 88. Нагадаю, що сьогодні київські динамівці вилітають до Рима на матч з «Лаціо», котрий відбудеться завтра.

Суперник «Кривбасу» в Кубку УЄФА «Парма» зазнала нищівної поразки в Мілані від «Інтера» — 1:5.

Знайомий нам добре «Ньюкасл» — аутсайдер чемпіонату Англії — в черговому турі розійшовся не на жарт, вигравши в клубу «Шеффілд Уенсдей» — 8:0! П'ять м'ячів забив Алан Ширер.

Лише результати

Хокей. Чемпіонат СЄХЛ. «Юність» (Мінськ) — «Сокіл» (Київ) — 2:4 і 3:5.

«Ірбіс» (Київ) — «Беркут-ППО» (Київ). 1:3. Овчинников, 13 — Воюш, 4, Рублівський, 32, Яковенко, 53. «Ірбіс» — «Беркут-ППО». 1:1. Горулько, 57 — Рублівський, 40.

Добірку підготував Віктор БРАНИЦЬКИЙ.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

«Сталь» не витримала атак «Динамо»

Першість України. Перша ліга. 10-й тур: «Оболонь-ППО» — «Волинь» — 1:1. 1000. Матвієнко, 75 — Барановський, 9. «Металург» — «Явір-Суми» — 2:0. 1500. Гасанов, 74 і 80, з пенальті. «Закарпаття» — «Полісся» — 2:1. 2000. Бундаш, 35, Сидоренко, 56 — Бондарчук, 12. «Чорноморець-2» — ЦСКА-2 — 0:1. 300. Мусолітін, 72, з пенальті. СК «Миколаїв» — «Шахтар-2» — 1:0. 4000. Соловйов, 43. «Динамо-2» — «Сталь» — 1:0. 300. Венглинський, 89. «Торпедо» — «Нафтовик» — 2:3. 2000. Коваленко, 2, Галстян, 32 — Карабута, 7 і 9, П. Захаров, 52. На 30-й хв. з поля вилучено Носенка («Т»). ФК «Черкаси» — ФК «Львів» — 3:0. 3500. Білозор, 10, Олег Грицай, 46, Столовицький, 62. На 63-й хв. Леськів («Л») не реалізував пенальті. «Поліграфтехніка» — ФК «Вінниця» — 1:2. 2000. Мельниченко, 15 — Бесараб, 18, Василів, 77.

Нечисленні вболівальники, які прийшли на столичний стадіон «Динамо», сподівалися, що у складі господарів для підтримання ігрового тонусу з'являться гравці першої команди. Адже друга динамівська команда зустрічалася з лідером ліги — «Сталлю». Але Валерій Лобановський делегував на гру з алчевцями лише трьох футболістів, які грали в середу проти «Марибора», — С. Федорова, Венглинського і Шацьких. Максим, добряче пошарпавши захист гостей швидкісними проходами, в середині другого тайму пішов відпочивати. Але й без нього динамівці продовжували розхитувати оборону «Сталі», і на передостанній хвилині гри вона дала тріщину: гол забив Венглинський.

Несподівано для своїх прихильників програло вдома «Торпедо». Запоріжці жваво розпочали матч, забивши гол на 2-й хвилині. Щоправда, досвідчений Карабута охолодив запал господарів, забивши протягом трьох хвилин два голи. Нерви у торпедівців почали здавати: на 30-й хвилині Носенко плюнув в обличчя суперникові і побачив перед собою червону картку. Після цього гості перехопили ініціативу і перемогу не упустили. В цьому матчі знову відзначився Овік Галстян, та наздогнати Олега Грицая з Черкас йому так і не пощастило. Олег забив свій дев'ятий гол у чемпіонаті львів'янам. У Галстяна на один м'яч менше.

«Сталь» з 24 очками утрималася на першому місці, але вона провела на одну гру більше, ніж ФК «Черкаси», у якого 24 очка. Далі йдуть: «Закарпаття» — 17 очок, «Торпедо» і «Шахтар-2» — по 16, ФК «Вінниця», «Динамо-2», «Металург», СК «Миколаїв» — по 14, «Волинь» і ФК «Львів» — по 13, «Полісся» — 11, «Нафтовик» і «Поліграфтехніка» — по 10, ЦСКА-2 — 9, «Оболонь-ППО» — 8, «Явір-Суми» — 6, «Чорноморець» —5.

Матчі 11-го туру відбудуться 23 вересня.

Оголошення

Західний інвестор створює умови для експорту в Україну передових технологій

Досвід сільськогосподарських і м'ясопереробних компаній Данії — найбільшого в Європі експортера свинини — вивчила під час візиту до цієї країни група спеціалістів діючої в Україні інвестиційної компанії «СігмаБлейзер». Делегацію очолював її президент Майкл Блейзер. Представників інвестиційної компанії запросила до Данії консалтингова фірма «Мунк, Андерсен і Файлберг» за сприяння Датської Ради з сільського господарства.

Датська консалтингова фірма бере участь у кількох бізнес-проектах в Україні, де й отримала інформацію про успішну роботу інвестиційної компанії «СігмаБлейзер». Ця компанія представляє низку фондів UGF («Український фонд розвитку») із загальним обсягом залученого капіталу понад 100 мільйонів доларів. На цей час «СігмаБлейзер» є одним з найбільших операторів фондового ринку України — за останні чотири роки вона інвестувала в українські компанії понад 70 мільйонів доларів, а в її інвестиційному портфелі — близько 75 українських підприємств. Датчан безперечно зацікавило й те, що вона володіє контрольними пакетами трьох найбільших м'ясокомбінатів Східної Європи — у Харкові, Донецьку та Запоріжжі — і предметно займається м'ясною галуззю.

Сам факт виходу датської консалтингової фірми на західного інвестора, який успішно працює в Україні, з пропозицією знайти можливості для співпраці у м'ясній галузі свідчить про нове для незалежної держави явище, коли інвестор приносить не лише фінансові вкладення, а й своєю ефективною діяльністю сприяє формуванню каналів експорту передових технологій.

Як повідомили в аналітичній службі компанії «СігмаБлейзер», під час п'ятиденного візиту до Данії групи фахівців було вивчено досвід функціонування всього технологічного циклу виробництва високоякісної свинини — від компанії з селекції і розведення племінних порід тварин до підприємств з переробління м'яса. Нині проводять аналіз одержаної інформації стосовно стратегії і тактики діяльності інвестиційної компанії в Україні. Датський досвід тут не збираються тримати за сімома замками. Не виключено, що реалізації певних ідей у м'ясній галузі «СігмаБлейзер» вирішить підключати західні чи українські компанії.

Микола ІВАНОВИЧ.

Харків.

Редактор номера Анатолій СОЛОНСЬКИЙ.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 236694.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311174.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок —441-88-23; телефакс —224-72-54; відділ реклами —441-86-50, 441-89-34, 441-89-44; телефакс —449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець – Верховна Рада України